

Δρχ. 2

(ΔΡ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

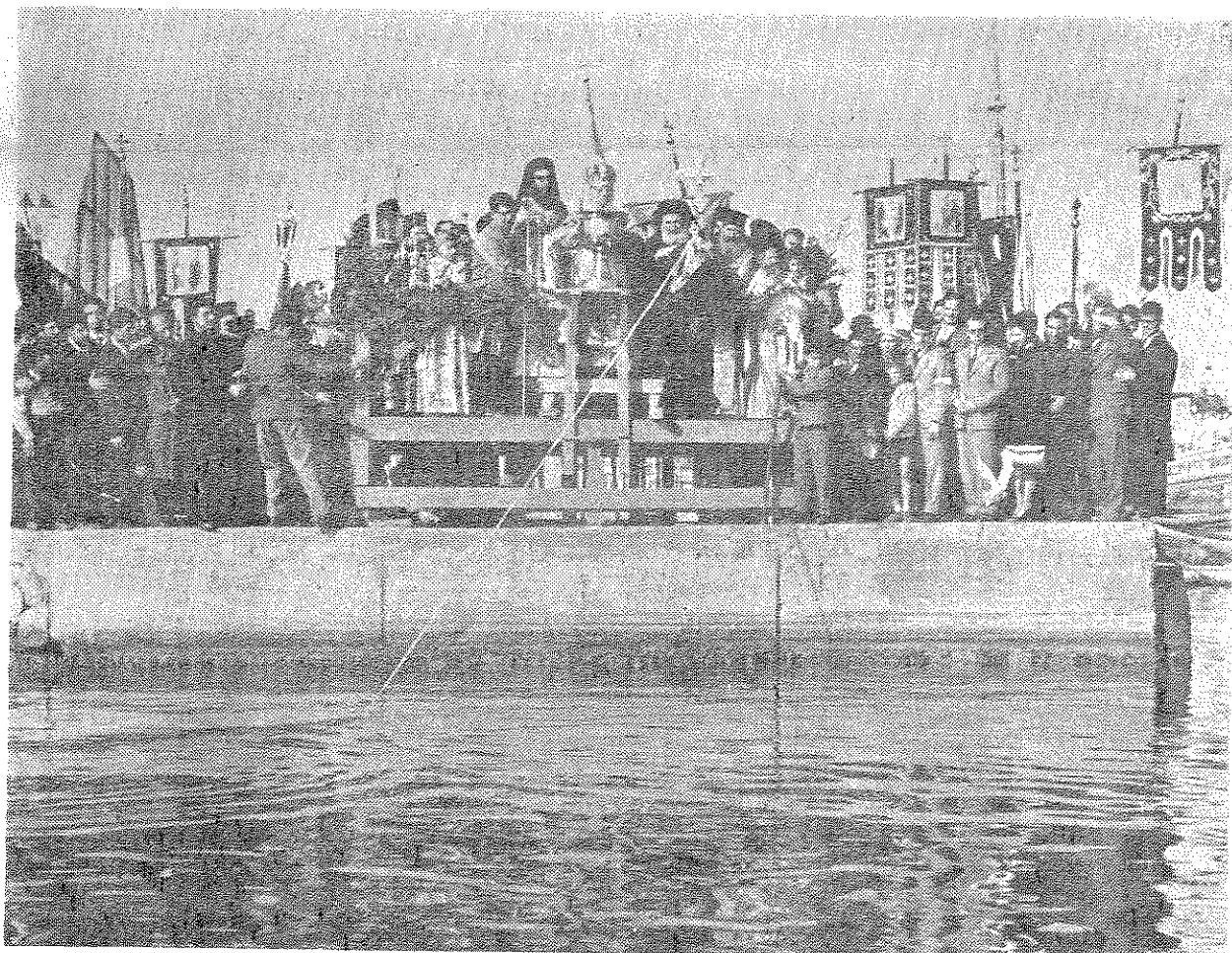
(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΡΙΘ. ΦΥΛ. 383-384

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952 : ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτίζουμένου Σου, Κόριε. Ἡ συγκινητικὴ στιγμὴ τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἐπὶ τῆς ἐξέδρας ὁ ἱερός κληρὸς μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Σεβασμ. κ. Ἀκάμιον. Στιγμιότυπον ποὺ ὄχι μόνον ἐπαναφέρει εἰς τὴν μνήμην τὸ ἀρχαῖον κλέος τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ ἐπιβεβαιεῖ τὴν ἀκατάβλητον δύναμιν αὐτοῦ τοῦ ἁγῶνος. Καταδύεται ὁ Τίμιος Σταυρός, ἀλλ' ἀναδύεται πάνοπλον τὸ ἱερὸν φρόνημα τῶν ὀρθοδόξων. Ἡ εἰκὼν βεβαιεῖ τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΘΕΛΕΙ ΤΟΛΜΗΝ ΚΑΙ ΑΡΕΤΗΝ

«Ἡ Ὁρθοδοξία εἰς κίνδυνον». Αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ κραυγὴ δὲν εἶναι ἰδική μας. Τὸ πανελλήνιον—καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ— παρακολουθεῖ μὲ κατάπληκτα ἀπὸ ἀνησυχία μάτια τὸν ἀστερισμὸν τῆς Ὁρθοδοξίας. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὰ τηλεσκόπια τῆς γενικῆς προσοχῆς τὸν ἀνεκάλυψαν διὰ πρώτην φορὰν ὅτι διὰ πρώτην φορὰν τὸν εἶδον νὰ εἶναι δίδυμος μὲ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ ἔθνους μας. Τί ὄψιμος, ἀλήθεια, διαπίστωσις! Ἀλλὰ καὶ τί ἀποκάλυψις διὰ τὴν ἐλαττωματικότητά αὐτῶν τῶν τηλεσκοπίων!

Ὅταν ἡ Ὁρθοδοξία

ἐσαρῶνετο ἀπὸ τρομερὰς θυέλλας αἰρέσεων καὶ σχισμάτων τὰ ὄργανα τῶν ὀψίμων παρατηρητῶν ἐσημείωνον «μηδέν». Ὅταν εἰς ὁλόκληρος κόσμος εἰς τὴν πολυετῇ προσπάθειάν του ν' ἀναστύλωσῃ τὸ ἐρειπωμένον μεγαλεῖον τῆς ἀντεμετώπιζε τὴν χλεύην καὶ τὴν ἀπομόνωσιν, πολλοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι, ποὺ ἐσπεύδον νὰ ρίξουν τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος, ἢ νὰ κρατήσουν τὰ ἐνδύματα τῶν λιθοβολούντων. Καὶ δὲν ὑπῆρξαν ἐπίσης ὀλίγοι ἐκεῖνοι ποὺ εὐθύνονται διὰ τὴν παρεξηγημένην ἐκτίμησιν τοῦ ἀγῶνος τῶν παλαιοσημερολογιτῶν. ὁ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον διὰ ἀχρήστευσιν τῆς προσπάθειάς των νὰ διασώσουν τὸν θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὸν θησαυρὸν πρὸς τὸν ὁποῖον σήμερον οἱ ἴδιοι ἔρχονται νὰ δηλώσουν «γεγονυῖα τῇ φωνῇ» τὴν ἀφοσίωσίν των.

Αἱ στιγμαὶ πάντως αὐταὶ εὐρίσκουν πολλοὺς εὐθυγραμμισμένους μὲ τὰς ἀνησυχίας καὶ τὰς κατευθύνσεις τῶν «ταπεινῶν καὶ καταφρονημένων» παλαιοσημερολογιτῶν. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ τελευταῖοι δὲν κινοῦνται ἀπὸ σκανδαλοθηρίαν. Δὲν ἐμποδίζονται ἀπὸ τὰ δένδρα διὰ νὰ ἴδουν τὸ δάσος. Ἐνατενίζουν τὴν Ὁρθοδοξίαν σφαιρικῶς. Ἡ ὄρασις των διεισδύει εἰς τὸ βάθος τοῦ μέλλοντος. Καὶ ἡ διαμαρτυρία των δὲν ἔχει ζωὴν ὀλίγων μόνον ἡμερῶν ἢ ἐβδομάδων. Δεκαετίαι τώρα γρηγοροῦν καὶ συνεγείρονται, πάσχουν καὶ ὀδυνῶνται. Καὶ ἡ στάσις των αὐτῇ φέρει τὰ

ἐντιμα στίγματα ἀμετρήτων θυσιῶν.

Γύρω λοιπὸν ἀπὸ τὸ ὄραμά των, μιᾶς δηλονότι «παλαιᾶς τῶν ἡμερῶν» Ὁρθοδοξίας εὐρίσκεται σήμερον νὰ κινῆται ὅλη ἡ ἐπίσημος καὶ ἀνεπίσημος Ἑλλάς. Οἱ κίνδυνοι τοὺς ὁποίους οἱ παλαιοσημερολογίται πρῶτοι εἶχον ἐπισημάνει εἶναι ὁρατοὶ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ. Οὐδεὶς πλέον τολμᾷ νὰ μιμηθῇ τὴν

στρουθοκάμηλον. Ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς ἔχει τὸ ἠθικὸν δικαίωμα νὰ ὁμιλῇ περὶ Ὁρθοδοξίας, ἂν δὲν λάβῃ θέσιν ὑπὲρ ἐκείνων ποὺ ἠγωνίσθησαν πρῶτοι δι' αὐτήν. Τὸ ἡμίφως τῆς θρησκευτικῆς παρανομί-

«Τὸ γὰρ διακονεῖν σοὶ
μέγα καὶ φοβερόν»

ας, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου κινοῦνται οἱ παλαιοσημερολογίται (λόγῳ τοῦ διωγμοῦ τὸν ὁποῖον ὑφίστανται) ἐκφυλίζει κάθε ἀναστύλωτικὴν προσπάθειαν. Στιγματίζει ὡς φαρισαϊσμὸν καὶ ὑποκρισίαν τὴν μεγαλόστομον καὶ ρητορικὴν ὑπεράσπισιν τῆς Ἐκκλησίας. Φορᾶται νὰ διυλίσῃ τὸν κώνωπα ἀλλὰ νὰ καταπίνῃ τὴν κάμηλον. Τὸ ἐρώτημα τίθεται ἀμείλικτον:

Εἶναι ὑπέρμαχοι τῆς ὀρθοδόξου καθαρότητος καὶ τῆς θρησκευτικῆς ὑγείας αἱ μυριάδες τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ποὺ συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν τῷ ἐπινείῳ τῆς Πρωτευούσης; Εἶναι φρυκτωρὸς ἢ ὄχι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀγνότητος ἡ λαοθάλασσα τῆς Μακεδονικῆς Πρωτευούσης, τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων τῆς ὑπαίθρου; Καὶ ἂν ναί, πῶς συμβιβάζεται ἡ ἀντινομία τῆς θέσεώς των ὡς δευτέρας τάξεως θρησκευομένων πολιτῶν;

Ἄν ἡ ἀνησυχία ὅλων αὐτῶν, ποὺ ὁμιλοῦν σήμερον περὶ Ἐκκλησίας, φέρῃ τὰ ἐνδόσημα τῆς γνησιότητος δὲν ἠμπορεῖ παρά νὰ ἀναζητήσῃ εἰς τοὺς παλαιοσημερολογίτας τοὺς συνεργάτας τῆς ὀρθοδόξου ἀναγεννήσεως. Τὸ αἶτημα αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἔρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μόνον ὡς ἄκας ἐκσποῦν σκάνδαλα. Ἡ διάσωσις τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν κατευθύνεται ἀπὸ σκοπιμότητος. Εἶναι αὐτοσκοπὸς καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Ἡ ΑΙΤΙΑ διὰ τὴν ὁποίαν ἐγένετο ἡ εορτὴ αὕτη τῶν Τριῶν ἱεραρχῶν, ἐστάθη ἔτσι. Εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας Ἀλεξίου Κομνηνοῦ, ὅστις ἐγένετο βασιλεὺς μετὰ τὸν Βοταναιάδην περὶ τοὺς 1081 χρόνους ἀπὸ Χριστοῦ, εἰς τὸν καιρὸν, λέγω τούτου, ἐγένετο ἐν Κωνσταντινουπόλει διαφορὰ καὶ φιλονεικία ἀναμεταξύ εἰς τοὺς ἐλλογίμους καὶ ἐναρέτους ἀνδρας ἄλλοι μὲν γὰρ ἀπ' αὐτοὺς ἔλεγον ἀνώτερον τὸν Μέγαν Βασίλειον. Ἐπειδὴ μὲ τούς λόγους του μὲν ἐρεῦνησε τὴν φύσιν τῶν ὄντων, μὲ τὰς ἀρετὰς του δὲ ὁμοίαζε καὶ ἐσυνερίζετο μὲ τοὺς ἀγγέλους. Καθότι δὲ ἐσυγχωροῦσε προχείρως τοὺς ἁμαρτάνοντας, ἀλ-

λὰ ἦτο σοβαρὸς κατὰ τὸ ἦθος καὶ δὲν εἶχεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ κανένα γήινον. Κατώτερον δὲ τοῦ Βασιλείου ἔλεγον τὸν Χρυσόστομον. Ἐπειδὴ ἐκεῖνος, τρόπον τινά, εἶχε τρόπον ἐναντίον εἰς τὸν τοῦ Βασιλείου καὶ εὐκόλως ἐσυγχώρει τοὺς ἁμαρτάνοντας καὶ τὸ ἦθος του ἦτο ἐλκυστικὸν εἰς μετάνοιαν. Ἄλλοι δὲ πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου ὕψωναν τὸν θεῖον Χρυσόστομον καὶ ἔλεγον αὐτὸν τοῦ Βασιλείου καὶ Γρηγορίου ἀνώτερον, καθότι μεταχειρίζεται διδασκαλία συγκαταβατικωτέρα καὶ ὁδηγεῖ ὅλους μὲ τὸ σαφὲς καὶ εὔκολον τῆς φράσεώς του καὶ τραβίζει τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν. Καὶ καθότι ὑπερβαίνει τοὺς ἀνωτέρω δύο πατέρας μὲ τὸ πλῆθος τῶν μελιρρῦτων του συγγραμμάτων καὶ μὲ τὸ ὕψος καὶ πλάτος τῶν γραμμάτων. Ἄλλοι δὲ προσπάθειαν ἔχοντες εἰς τὰ τοῦ θεολόγου Γρηγορίου συγγράμματα ἔλεγον αὐτὸν ἀνώτερον Βασίλειον καὶ Χρυσόστομον, καθότι αὐτὸς μὲ τὸ κομψὸν καὶ πεποιτικὸν τῆς φράσεώς του καὶ μὲ τὸ ὕψηλόν καὶ δυσνόητον τῶν λόγων του καὶ μὲ τὸ ἀνθηρὸν τῶν λέξεων, ὑπερέβηκεν ὅλους τοὺς σοφοὺς, τόσον τοὺς παλαιοὺς καὶ περιβοήτους εἰς τὴν ἐξωτερικὴν καὶ ἑλληνικὴν σοφίαν, ὅσον καὶ τοὺς νεωτέρους καὶ καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικοὺς. Ὅθεν ἐκ τῆς τοιαύτης διαφορᾶς καὶ φιλονικίας ἐσχίσθησαν εἰς τρία μέρη τὰ πλήθη τῶν Χριστιανῶν καὶ ἄλλοι μὲν ἔλεγοντο Ἰωαννῖται ἄλλοι δὲ Βασιλεῖται καὶ ἄλλοι Γρηγορίται.

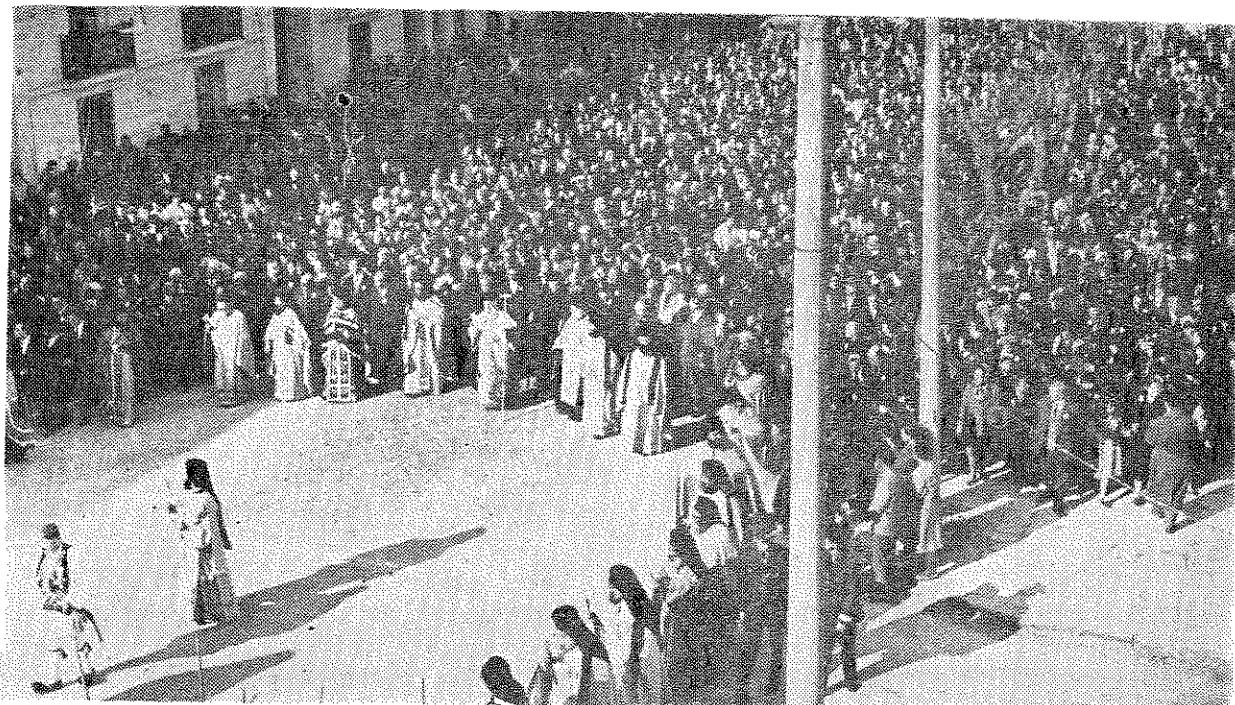
Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔτσι ἦτο σχισμένοι οἱ Χριστιανοὶ καὶ ἔτσι ἐνδιαφέροντο οἱ ἐλλογίμοι ἀνδρες, διὰ τοῦτο ἐφάνησαν κατὰ τὸ ὄνειρό οἱ τρεῖς οὗτοι ἱεράρχαι καὶ διδάσκαλοι πρῶτον μὲν ὁ καθένας χωρὶ

μᾶς ἀπασχολῇ πάντοτε.

Οἱ παλαιοημερολογίται πάντως μέχρι σήμερον ἔδειξαν ὅτι ἡμποροῦν ν' ἀφιερώνωνται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ τοῦ ἰδανικοῦ γενόμενοι τὰ πάντα τοῖς πᾶσι.

Ταύτην τὴν στιγμήν ἐξετάσεις δὲν δίδουν αὐτοὶ ἀλλὰ οἱ ἄλλοι. Ἄν οἱ τελευταῖοι ἀνέυρουν τὴν δύναμιν νὰ διασκελίσουν τὴν περιοχὴν τῶν λόγων, οὐ μόνον διδάσκοντες ἀλλὰ καὶ ποιοῦντες, θὰ ἔχει ἤδη ἀνοιχθῇ μία θύρα. Τότε καὶ μόνον κάπου ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος θὰ διαφανῇ ἕνα καλύτερον «αὐριόν» τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑθνους.

Διὰ τοὺς ἐπαίοντας εἶναι γνωστὸν τί ὁ μῦθος δηλοῖ.

«Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ καὶ γινώσκονται ὑπὸ τῶν ἐμῶν». Τὸ ῥητὸν αὐτὸ ἀρμόζει εἰς τὴν ἀνωτέρω φωτογραφίαν, ὅπου τὸ ἀπροσμέτρητον ποίμνιον συντεταγμένον ἀκολουθεῖ τὸν ποιμένα

στά—χωριστά, έπειτα δὲ καὶ οἱ τρεῖς ἐνωμένοι ὁμοῦ εἰς τὸν τότε Ἰωάννην τὸν Ἐπίσκοπον τῆς πόλεως Εὐχαΐτων (ἥτις καὶ Εὐδικατρία λέγεται καὶ κοινῶς Ἐφθέρμ, ἐν τῇ Γαλιατῇ εὐρισκομένη καὶ ὑποκειμένη

Χριστιανοὶ Καρυάτιδες ἐνδεδυμένοι μὲ τὰ σύμβολα τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως προσδίδουν εἰς τὴν ἑορτὴν τὸν ἀρμόζοντα ὕψηλόν ἐθνικοθηρησκευτικὸν τόνον.

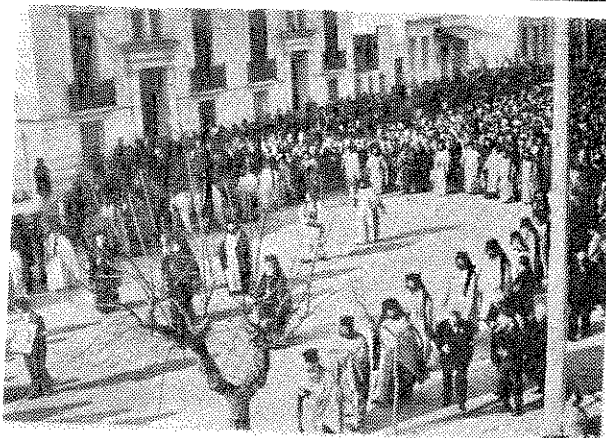
νῇ ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Γαγγρῶν). Ἦτον δὲ ὁ Ἰωάννης οὗτος ἄνδρας ἑλλόγιμος καὶ ἔμπειρος τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, καθὼς μαρτυροῦσι τὰ παρ' αὐτοῦ πονηθέντα συγγράμματα καὶ πρὸς τούτους ἦτον καὶ ἄνδρας ὁποῦ εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀρετῆς. Εἰς τοῦτον, λέγω, φανέντες μὲ ἓνα στόμα τοῦ λέγουσι καὶ οἱ τρεῖς. «Ἡμεῖς ἓνα εἴμεθα κοντὰ εἰς τὸν Θεὸν καθὼς βλέπεις, καὶ καμμίαν ἐναντιότητα οὐδὲ μάχην ἔχομεν, ἀλλὰ κατὰ τοὺς διαφόρους καιροὺς, ἔτσι ὁ καθένας ἀπὸ ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ κινούμενος Πνεύματος, διαφόρους καὶ τὰς διδασκαλίας συνέγραψε. Καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ ἐδιδάχθημεν ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ταῦτα ἐξεδώκαμεν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ πρῶτος ἀνάμεσα εἰς ἡμᾶς δὲν εἶναι οὔτε δεύτερος. Ἀλλὰ ἐὰν τὸν ἓνα εἴπῃς, εὐθὺς καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἀκολουθοῦν.

Διὰ τοῦτο πρόσταξον τοὺς φιλονεικοῦντας νὰ μὴ χωρίζονται ἕξ αἰτίας ἰδικῆς μας. Εἰς ἡμᾶς γὰρ ἦτον καὶ εἶναι σπουδὴ καὶ προθυμία, τόσον ὅταν εἴμεθα ζωντανοί, ὅσον καὶ τώρα ὁποῦ μετέστημεν, τὸ νὰ εἰρηνεύωμεν καὶ νὰ φέρωμεν τὸν κόσμον εἰς ἑνωσιν καὶ ὁμόνοιαν καὶ ὅχι νὰ τὸν χωρίζωμεν. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἡμέραν μίαν ἑνωσὸν καὶ τοὺς τρεῖς ἡμᾶς καὶ σύνθεσον τὰ τῆς ἑορτῆς μας τροπάρια καὶ ᾠδαί, καθὼς εἶναι πρέπον εἰς τὴν ἰδικήν σου σύνεσιν καὶ ἀκολουθίαν, παράδωκε εἰς τοὺς χριστιανούς, ὅτι ἓνα εἴμεθα κοντὰ εἰς τὸν Θεόν. Βέβαια καὶ ἡμεῖς θέλωμεν συμβοηθῆσωμεν εἰς τὴν σωτηρίαν ἐκείνων ὁποῦ ἐκτελοῦσι τὴν κοινὴν μὴ μᾶς. Ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς φαινόμεθα ὅτι ἔχομεν κάποιαν παρησίαν καὶ δύνωμεν κοντὰ εἰς τὸν Θεόν». Ταῦτα εἰπόντες οἱ Ἅγιοι, ἐφάνηκαν ὅτι ἀνέβηκαν πάλιν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καταλαμπόμενοι ἀπὸ φῶς ἀπειρον καὶ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καλοῦντες κατ' ὄνομα.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν ὕπνον ὁ ἱερὸς Ἰωάννης, ἔκαμε καθὼς τὸν ἐδιώρισαν οἱ θεοὶ Ἱεράρχαι. Καὶ τὸ μὲν πλῆθος τοῦ λαοῦ κατεσίγησε, τοὺς δὲ φιλονεικοῦντας εἰρήνευσεν. (Ἦτον γὰρ

περιβόητος κατὰ τὴν ἀρετὴν ὁ ἄνθρωπος, ὅθεν καὶ ὁ λόγος του εἶχε δύναμιν καὶ πειθῶ). Κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην παρέδωκε νὰ ἑορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ.

Καὶ βλέπε, ὁ ἀναγνώστα, τὴν σύνεσιν καὶ διακρίσιν τοῦ Θεοῦ τοῦτου ἀνδρός. Ἐπειδὴ γὰρ εὐλόγηκε τὸν Ἰανουάριον τοῦτον μῆνα, ὁποῦ εἶχε καὶ τοὺς τρεῖς τοὺς ἱεράρχας ἑορταζομένους, τὸν Μέγαν Βασίλειον κατὰ τὴν πρώτην, τὸν δὲ θεολόγον Γρηγόριον κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην καὶ τὸν Θεῖον Χρυσόστομον κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην, ταύτων χάριν πάλιν ἤνωσεν αὐτοὺς κατὰ τὴν τριακοστὴν ταύτην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ τόσον ἐστόλισεν τὴν ἀκολουθίαν ταύτην μὲ κινῶνας καὶ τροπάρια καὶ μὲ λόγον ἐγκωμιαστικόν, καθὼς ἔπρεπεν εἰς τοιοῦτους μεγάλους πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ χαριτώννους οὗτος Ἰωάννης, ὥστε ὁποῦ φαίνεται ὅτι κατὰ νεῦσιν καὶ φωτισμόν, ὥς νομίζω, τῶν τριῶν Ἀγίων Ἱεραρχῶν συνετέθησαν τὰ ᾠδαί τῆς ἀκολουθίας ταύτης. Τελείως γὰρ δὲν ἔχουσι καμμίαν ἑλλειψιν ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματα ἐκεῖνα ὁποῦ ἀποβλέπουσιν εἰς ἔπαινον τῶν Ἀγίων. Ὅθεν τὰ τροπάρια ἔγιναν ἕως τοῦ νῦν καὶ ἀπὸ ὅσα εἰς τὸ μέλλον ἔχουν νὰ γένωσιν. Ἦτον δὲ κατὰ τὴν θέσιν τοῦ σώματος καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ προσώπου τοιοῦτοι οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι. Ὁ μὲν θεῖος Χρυσόστομος ἦτο μικρὸς κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, εἶχε μεγάλην κεφαλὴν, ἦτο ξηρὸς καὶ πολὺ λεπτόσαρκος, ἦτο μακρομύτης καὶ πλατιά ἔχων τὰ ρωθῶνια, ἦτον κίτρινος ὁμοῦ καὶ ἄσπρος, εἶχε ὀρθοντωτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μεγάλους τοὺς βολβούς. Ὅθεν ἐκ τούτων ἠκολούθει νὰ λάμπῃ μὲ χαριέστερα ὅμματα, ἀγκαλὰ καὶ κατὰ τὰ ἄλλα μέλη τοῦ σώματος ἔδειχνε πὼς ἦταν λυτηρός. Εἶχε μεγάλο τὸ μέτωπον καὶ μὲ χωρὶς τρίχας, χαραγμένον μὲ πολλὰς χαραγὰς. Εἶχεν αὐτιά μερὰλα καὶ γένειον μικρὸν καὶ ὀραιότατον, ἀνθισμένον μὲ ὀλίγας ἄσπρας τρίχας. Ἀπὸ δὲ τὴν νηστείαν εἶχε τὰ σαγῶνια εἰς τὸ ἄκρον βαθουλωμένα. Τόσον δὲ εἶναι ἀναγκαῖον νὰ εἰποῦμεν διὰ τοῦτον τὸν Ἅγιον, ὅτι μὲ τοὺς λόγους καὶ τὴν ῥητορικὴν του εὐφράδειαν ὑπερέβαλεν ὅλους τοὺς σοφοὺς ῥήτορας τῶν Ἑλλήνων. Μάλιστα δὲ καὶ ἐξαιρέτως μὲ τὸ πλάτος τῶν νοημάτων καὶ

Ὁ εὐσεβὴς ἐκκλησιαστικὸς διάκονος καὶ τὸ γνήσιον χρῶμα τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως ἐξέφρασαν τὸν βαθύτερον συμβολισμόν τῶν εἰκῶν ἀπὸ τὰς ὁποίας τροφοδοτεῖται ἡ ἀντοχὴ τοῦ εὐσεβοῦς αὐτοῦ κινήματος.

μέ τὸ σαφές καὶ ἀνθηρὸν τῆς φράσεως. Τόσον δὲ πολλὰ ἐσαφήνισεν καὶ ἐξηγήσῃ τὴν θεϊὰν Γραφήν, ὥς οὐδεὶς ἄλλος, καὶ μὲ τὰς τοιαύτας διδασκαλίας τοῦ τόσον πολλὰ ἐβοήθησεν καὶ αὐξήσῃ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, ὥστε ὁποῦ ἂν ὁ Ἅγιος οὗτος δὲν ἐχοιμάτιζεν πολλὰ θὰ ἐξημιούτο ἡ Ἐκκλησία. Τόσον δὲ μέγας ἔγινεν ὁ χουσορρήμων οὗτος κατὰ τὴν πρακτικὴν καὶ θεωρητικὴν φιλοσοφίαν, εἰς τρόπον ὅτι ὅλους ὁμοῦ ὑπερέβαλε τοὺς ἐναρέτους, πηγὴ χρηματίσας τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλεημοσύνης καὶ ὅλος ὢν αὐτόχρομα φιλαδελφία καὶ διδασκαλία.

Οὗτος λοιπὸν ζήσας χρόνους ἐξηνταεῖς καὶ ποιμάνας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησεν.

Ὁ δὲ Μέγας Βασίλειος ἦτον κατὰ τὴν θέσιν καὶ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, πολλὰ μακρὺς. Ἦτον ξηρὸς καὶ ὀλιγόσαρκος, μαῦρος ὁμοῦ καὶ κίτρινος κατὰ τὸ χρῶμα, ἦτο μακρομύτης, εἶχε τὰ ὀφρύδια στρογγυλὰ τὸ δέσμα τὸ ἐπάνω τῶν ὀφρυδίων τὸ εἶχε συμμαζεμένον, ἐφαίνετο ὅμοιος μὲ ἓνα ὁποῦ συλλογίζεται καὶ προσέχει εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Εἶχε τὸ πρόσωπον ζωωμένον μὲ ὀλίγας χαράς, εἶχε τὰ μάγουλα μακρὰ καὶ τὸς μήνιγγας δασεῖς ἀπὸ τριχῶν συνεστραμμένας καὶ κυανοειδεῖς. Ἐφαίνετο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν πῶς εἶχεν ὀλίγον κουρευμένας τὰς τρίχας. Τὸ γένειον εἶχε μακρὸν ἀρκετὸν καὶ τὰς τρίχας εἶχε μεμιγμένας ὁμοῦ μὲ ἄσπρας.

Οὗτος ὁ ἅγιος ὑπερέβαλλε κατὰ τὴν παιδείαν τῶν λόγων ὅχι μόνος τοὺς σοφοὺς καὶ ἐλλογίμους ὁποῦ ἦτον εἰς τὸν καιρὸν του ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς παλαιοὺς φθίσας γὰρ εἰς κάθε εἶδος παιδείας, εἰς κάθε μίαν ἀπὸ αὐτοῦ, τὸ κράτος καὶ τὴν νίκην ἀπόκτησε. Οὐ μόνον δὲ ταύτας ἀλλὰ καὶ τὴν

διὰ πράξεως ἥσκησε φιλοσοφίαν καὶ διὰ τῆς πράξεως ἀνέβη εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ὄντων. Ἐκ τούτων δὲ ἀνέβη καὶ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀρχιερωσύνης γενόμενος δὲ χρόνων πενήτηκοντα καὶ εἰς πέντε χρόνους ποιμάνας τὴν Ἐκκλησίαν πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

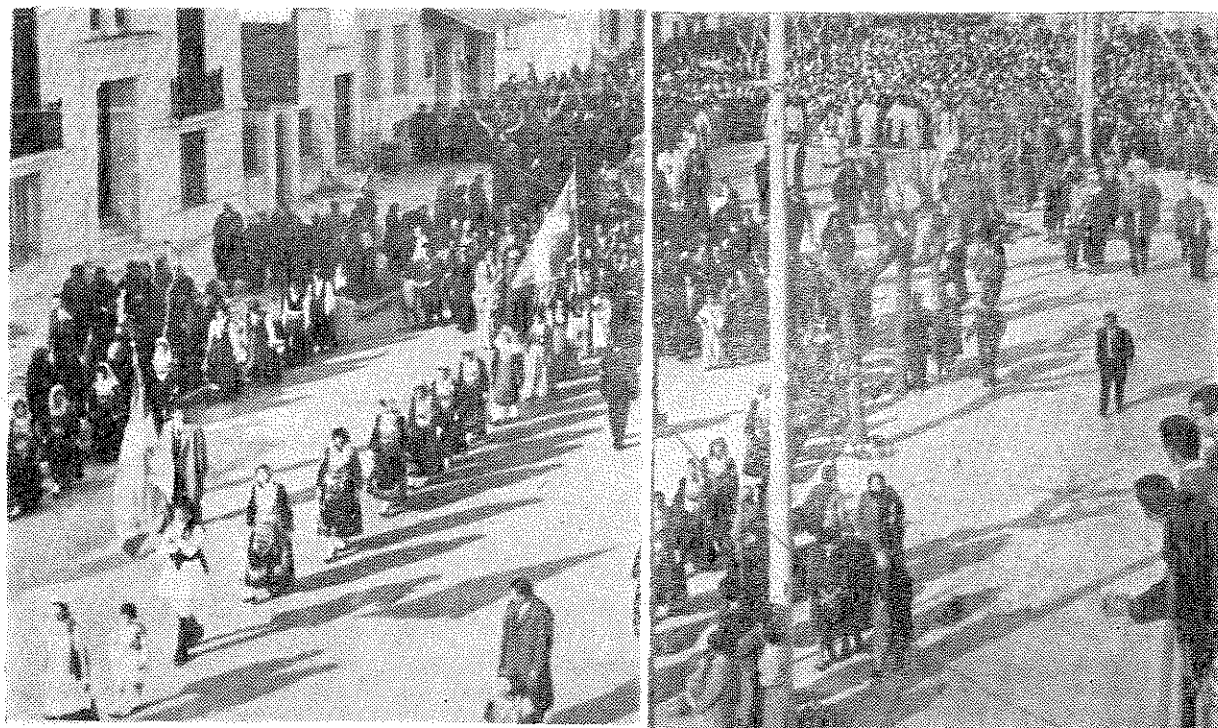
Ὁ δὲ θεολόγος Γρηγόριος ἦτον μέτριος μὲν κατὰ τὴν θέσιν καὶ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος ὀλίγον δὲ κίτρινος, ὁμοῦ καὶ χαρτεῖς. Εἶχεν καλοβὴν καὶ πλατεῖαν τὴν μύτην, εἶχε τὰ ὀφρύδια ἴσα, ἐβλεπεν ἡμερὰ καὶ καταδεκτικός, εἶχεν τὸ δεξιὸν ὄμμα τι ζωηρότερον ἀπὸ τὸ ἀριστερόν καὶ ἐφαίνετο ἓνα σημάδι πληγῆς εἰς τὸ ἓνα ἄκρον τοῦ ὀφθαλμοῦ του, εἶχε τὸ γένειον ὁποῦ μὲν ἀρκετὰ ὅχι δὲ καὶ μακρὸν.

Ἦτον φαλακρὸς καὶ ἄσπρος εἰς τὴν κεφαλὴν, ἔδειχνε ὅτι τὰ ἄκρα τοῦ γενείου του ἦτο ὡσὰν καπνισμένα. Εἶναι δὲ ἄξιον νὰ εἰποῦμεν περὶ τοῦ θεολόγου τούτου, ὅτι ἀνίσως ἔπρεπε νὰ γένει ἓνας στύλος ἐμπυχος καὶ ζωντανός, συνθεμένος ἀπὸ ὅλας τὰς ἀρετὰς τοῦτο ἦτον ὁ Μέγας Γρηγόριος.

Ὑπερνικήσας γὰρ μὲ τὴν λαμπρότητα τῆς ζωῆς του τοὺς εὐδοκιμοῦντας κατὰ τὴν προᾶξιν, εἰς τόσῃ ἀκρότητα τῆς θεωρίας ἀνέβη, ὥστε ὁποῦ ὅλοι ἐνικῶντο ἀπὸ τὴν σοφίαν ὁποῦ εἶχεν, τόσον εἰς τοὺς λόγους, ὅσον καὶ εἰς τὰ δόγματα.

Ὅθεν ἀπόκτησε κατ' ἐξαιρέσιν τρόπον καὶ τὸ νὰ ἐπονομάζεται θεολόγος. Ἐποίμανε δὲ τὴν ἐν Κων)πόλει Ἐκκλησίαν δώδεκα χρόνους, ζήσας ἐπὶ γῆς, χρόνους ὅλους ὀγδοήκοντα.

Νικόδημος Ἀγιορείτης
(Ἀπὸ τὸν Συναξαριστὴν)

Χειμαρρώδης καὶ μεγαλοπρεπής, ὡς τὰ ἰορδάνια ὕδατα, κατέρχεται ἡ ὀρθόδοξος λαοθάλασσα. Συμπληγὴς ὅχι μόνον εἰς τὸν ὄγκον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἱερὸν φρόνημα. Εὐσεβὴς ὑπερηφάνεια καὶ ἀγαλλίασις ἀστράπτει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Τὸ ὑψηλὸν ὀρθόδοξον φρόνημα καὶ ἡ ἀκαθάρτετος πίστις ἐνός ἐκάστου ἰδιαιτέρως καὶ πάντων ὁμοῦ εἶναι ἡ καλυτέρα ἐγγύησις τῆς Ἐκκλησίας

ΒΙΒΛΙΚΑΙ ΜΟΡΦΑΙ

Α Β Ρ Α Α Μ

(2)

Πειθαρχικός λοιπόν ὁ Ἀβραάμ εἰς τὴν θεϊὰν κλήσιν. Οὕτω, χωρὶς ἀντίρρησης, ἀποκόπτεται ἀπὸ τὸ περιβάλλον του καὶ μεταβαίνει εἰς γῆν ἄλλοτρίαν, ἀποδυόμενος εἰς περιπέτειαν.

Ἐφ' ὅσον ὁμως γνωρίζομεν ἐγγύτερον τὸν Ἀβραάμ, ἐπὶ τοσοῦτον ἀποκαλύπτομεν καὶ ἄλλας ὡραίας ἀρετὰς εἰς τὴν ψυχὴν του.

Θαυμάζομεν λοιπὸν κατ' ἀρχὴν τὴν βαθεῖαν πίστιν!

Δὲν γνωρίζομεν, ἂν ὁ Ἀπ. Παῦλος, ὅταν διέτύπωνεν τὸν ὑπέροχον ὁρισμὸν τῆς πίστεως «ἔστιν δὲ πίστις ἐλπίζομένων ὑπόστασις πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων», δὲν γνωρίζομεν, λέγω, ἂν εἶχε προσφάτως ἀναγνώσει τὰς περὶ τοῦ Ἀβραάμ σχετικὰς περικοπὰς τῆς Γενέσεως.

Πρέπει ὁμως νὰ εἶχε συμβῇ αὐτό, διότι μόνον ἡ πίστις τοῦ Ἀβραάμ, μεταξὺ τῶν πρὸ Χριστοῦ ἁγίων, εἶχε τὰ γνωρίσματα αὐτά.

Γέρων ὁ Ἀβραάμ. Γραῖα ἡ Σάρρα, πέραν πλέον τῆς δυνατότητος τῆς τεκνογονίας· «Ἀβραάμ δὲ καὶ Σάρρα πρεσβύτεροι προβεβηκότες ἡμερῶν, ἐξέλιπε δὲ τῇ Σάρρα γίνεσθαι τὰ γυναικεῖα» (Γεν. ΙΗ', 11).

Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν, τὴν φυσιολογικῶς ἀδύνατον διὰ τεκνογονίαν, πιστεύει εἰς τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Θεοῦ, ὅτι θὰ γεννήσῃ τέκον. Πιστεύει ἀδιακρίτως. Διὰ τῆς πίστεως αὐτῆς ζωογονεῖ τὴν ἐλπίδα καὶ ἐλέγχει τὰ εἰς τὸ μέλλον ἀδιόρατα καὶ λόγῳ τῶν συνθηκῶν, ἀδύνατα πράγματα!

«Καὶ ἐπίστευσεν Ἀβραὰμ τῷ Θεῷ καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην» (Γεν. ΙΕ', 6).

Ὁ Θεὸς ἐπιδιώκει νὰ οἰκοδομήσῃ τὸ μεγαλεῖον του, ἐκεῖ ποῦ ἡ ἀνθρωπίνη δυνατότης ἔχει τελείως ἐκλείψει, ἀκριβῶς διὰ νὰ ἀποκλείσῃ ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον καὶ τὴν ἐλαχίστην αἰτίαν οἰήσεως καὶ ὑπερηφανίας!

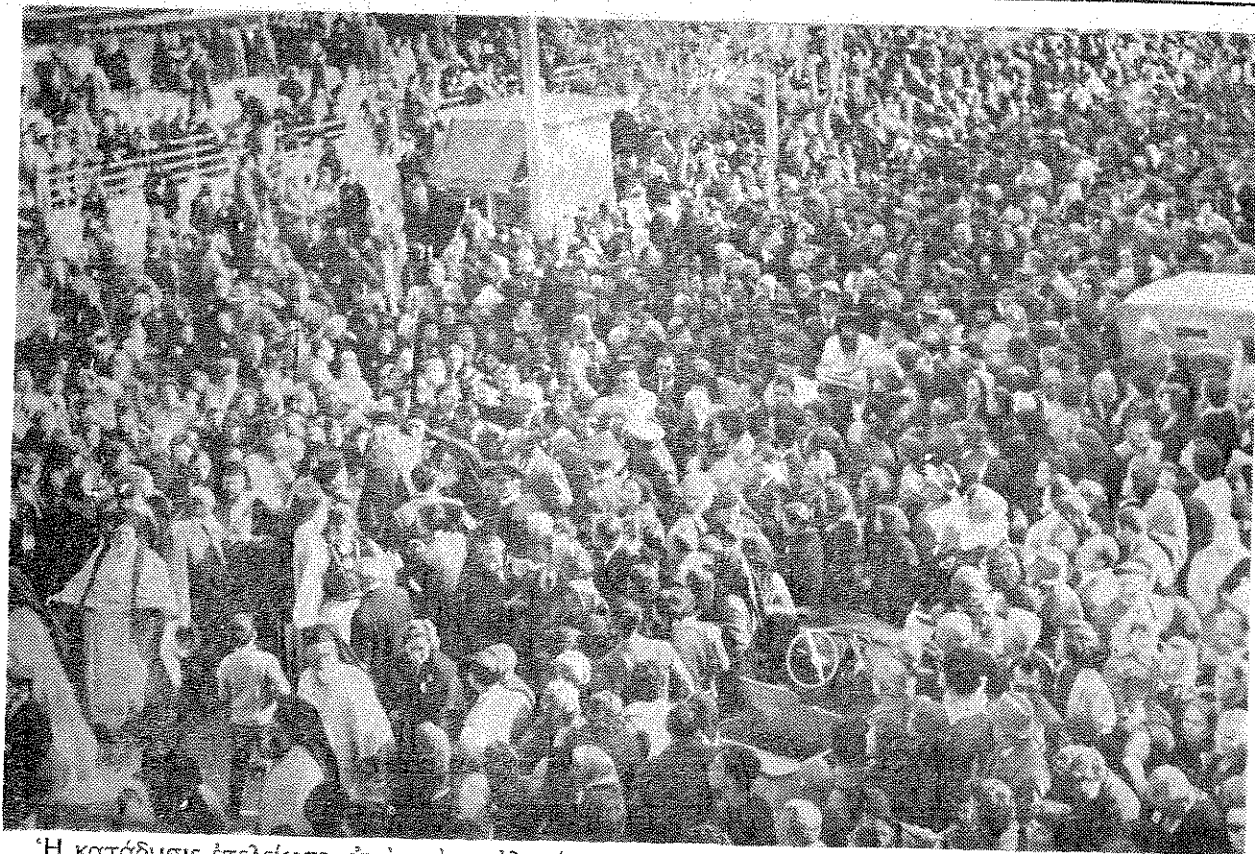
Καὶ τὸ Μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ ὀνομάζεται θαῦμα!

Τὸ δὲ θαῦμα δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ θεμελιώσῃ τὴν πίστιν, ἀλλὰ νὰ τὴν ἐπιβραβεύσῃ!

Ἐὰν διὰ τὸν γέροντα Ἀβραάμ καὶ τὴν γερόντισσαν Σάρραν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν κόσμον ὁλόκληρον, ὑπῆρξε θαῦμα ἡ Γέννησις τοῦ Ἰσαάκ, τὸ θαῦμα αὐτὸ κατ' ἀρχὴν ὀφείλετο εἰς τὴν πίστιν τοῦ Ἀβραάμ!

«Καὶ ἐπίστευσεν Ἀβραάμ τῷ Θεῷ».

Ἡ πίστις δὲν εἶναι μόνον τὸ σύνολον τῶν ἀλη-

Ἡ κατάδυσις ἐτελείωσε ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ καὶ κατάμεστον ἀπὸ χαρὰν ἐπανέρχονται τὰ πλήθη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς

θειῶν τῆς θρησκείας· εἶναι κυρίως ἡ συντρίβουσα τὸν σκεπτικισμόν δύναμις καὶ κατανικῶσα τρομακτικὰ δυσκολίας.

Ἡ πίστις εἶναι ἡ πηγὴ τῶν τολμηροτέρων ἐλπίδων, ἀρκεῖ αἱ ἐλπίδες αὐταὶ νὰ μὴ εἶναι βεβαρυμέναι ἀπὸ ὕλην, ἁμαρτίαν ἢ κοσμικότητα.

«Πίστις ἐστὶ ἐλπιζομένων ὑπόστασις».

Ἐχει τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀπεριορίστου καὶ ἀδιακρίτου ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν παντοδυναμίαν καὶ ἀγάπην τοῦ Θεοῦ.

Ἡ παντοδυναμία δὲ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ διαγράφουν τὴν περιοχὴν ἐντὸς τῆς ὁποίας κινεῖται ὁ ἄνθρωπος.

Δυστυχῆς ὁ ἄνθρωπος, ἐφ' ὅσον ἔχει ἀπωλέσει τὴν πίστιν.

Ὁ τοιοῦτος καὶ νὰ «πιστεύῃ», θὰ καταβυθίζεται εἰς τὰς δυσκολίας τῆς ζωῆς, ὅπως ὁ Ἅπ. Πέτρος καίτοι ὡμολόγησε, ὅτι «Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ», ἐν τούτοις ἤρchiσε νὰ βυθίζεται.

«Ὀλιγόπιστε εἰς τί ἐδίστασας». Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ τίποτε ἀνώτερον ἀπὸ τὴν πίστιν!

Ὅταν δὲ ἡ πίστις ἀποκτήσῃ αὐτὴν τὴν ἀδίστακτον πεποίθησιν, τότε ὅλα θὰ κατανικηθοῦν!

Ὁ Θεός, ὅστις ἔδωκε σπέρμα εἰς τὸν γέροντα Ἀβραάμ καὶ ἤνοιξε τὴν μήτραν τῆς γυναικὸς καὶ στείρας Σάρρας, ἀσφαλῶς καὶ εἰς σε, ἀναγνώστα, θὰ συμπαρασταθῇ!

Εἶσαι ἀσθενής;

Ἀντιμετωπίζεις θυέλλας καὶ τρικυμίας;

Εἶσαι πατέρα ἢ μητέρα καὶ ἐπιθυμεῖς τὴν κατὰ Χριστὸν ἐπιτυχίαν τοῦ παιδιοῦ;

Εἶσαι, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἄνθρωπος καὶ βαδίζεις τὸν τόπον τῆς ἐξορίας, τὴν κοιλάδα τοῦ Κλαυθμῶνος;

Μόνον ἡ πίστις θὰ σὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὁραίων, τῶν εὐγενῶν πόθων σου!

Μόνον ἡ πίστις θὰ σὲ ἐξοπλίσῃ μετὰ τὴν ἐλπίδα.

Καὶ μόνον ἡ ἐλπίς θὰ σοῦ ἐξασφαλίσῃ τὴν νίκην.

Ἡ πίστις εἶναι διὰ τὴν ζωὴν ὁ ἥλιος καὶ τὸ ὁ ξυγόνον!

Πρωταθλητὴς τῆς πίστεως ὁ Ἀβραάμ!

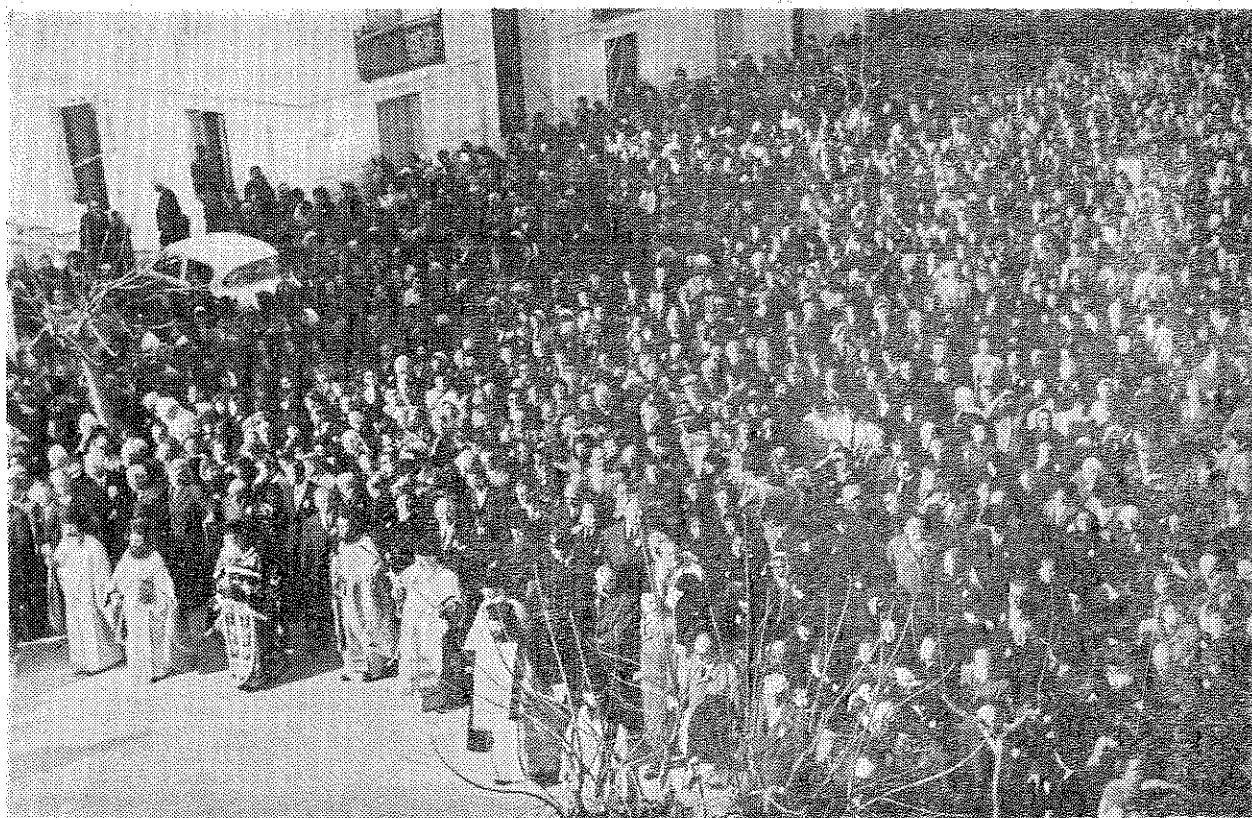
Ὅχι μόνον διότι εἶχε τὴν δύναμιν τῆς προσδοκίας εὐχαρίστων γεγονότων, ὅπως ἡ γέννησις τέκνου, ἀλλὰ καὶ διότι διεκρίνετο διὰ τὴν προθυμίαν τῆς θυσίας μοναδικοῦ καὶ ἐξ ἐπαγγελίας τέκνου.

Ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ εἰς τὸ ἐπόμενον.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κανίγρος 32 — Ἀθῆναι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

«Ἐνα κύμα τῆς ἀνθρωποθαλάσσης, τὸ ὁποῖον κατ' ἔτος κατευθύνουν οἱ ζέφυροι τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, προχωρεῖ πρὸς τὸ σημεῖον τῆς καταδύσεως».

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ

ΑΚΑΤΑΜΑΧΗ

Ὑπὸ ἓνα οὐρανὸν σπανίας αἰθριότητος, διὰ περίοδον χειμῶνος, καὶ ὑπὸ τὴν θωπείαν ἑνὸς λαμπροτάτου Ἡλίου ἔδωσε καὶ ἐφέτος τὴν μάχην τῆς προσηλώσεώς του εἰς τὰς παραδόσεις καὶ κατήγαγε περιφανῆ θρίαμβον τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ἐνωρίτατα, καὶ ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Ἀττικῆς, ἤρχισαν νὰ προσέρχωνται κατ' ἄτομα ἢ πυκνὰς ομάδας, οἱ ἀδελφοὶ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ὑπαπαντῆς Καλλιπόλεως Πειραιῶς.

Ἀπὸ τὴν ὥραν τοῦ ὁρθρου σχεδὸν εἶχεν κατακλυσθῇ ὁ ἐσωτερικὸς χώρος τοῦ Ναοῦ καὶ κατέστησαν ἀδιάβατοι αἱ πρὸς αὐτὸν φέρουσαι ὁδοί.

Ἡ Ἱερὰ Λειτουργία ἐτελέσθη κατανυκτικῶτα. Τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους ἀπέδωσαν μελωδικῶτα χοροὶ ἱεροψαλτῶν, τὸν δὲ πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησε λαϊκὸς Θεολόγος.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ἐσηματίσθη ἡ πομπή, ἐκτεινομένη εἰς μῆκος ἀρκετῶν χιλιομέτρων καὶ συμποσυνόμενη κατὰ τοὺς μετριώτερους ὑπολογισμοὺς εἰς 15.000 καὶ πλέον

πιστῶν. Ἐπὶ κεφαλῇ τῆς πομπῆς εὐρίσκετο ἡ Μουσικὴ τοῦ Δήμου, ἠκολούθουν νεάνιδες με ἐθνικὰς ἐνδυμασίας, τὰ ἐξαπτέρυγα τῶν Ἐκκλησιῶν, τὰ Λάβαρα τῶν Ὁργανώσεων, σύμπας ὁ Ἱερὸς κλῆρος Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ ἀρκετοὶ μοναχοί· ἡ πομπὴ ἔκλειε μὲ τὸ συνωθούμενον πλῆθος, τοὺς ἀνωνύμους αὐτοὺς ὀπλίτας τῆς παρατάξεως Κυρίου.

Τὸ ἐπικέντρον τῆς ὅλης θρησκευτικῆς πομπῆς ὑπῆρξεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Ταλαντίου, κ.κ. Ἀκάκιος, ὁ παλαίμαχος ἀγωνιστὴς τῆς εὐσεβείας καὶ Ποιμενάρχης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν δὲν ἦτο μόνον ὁ Ἐκκλησιαστικὸς Ἡγέτης· ἀλλὰ, κατὰ μείζονα ἴσως λόγον, τὸ σύμβολον, τὸ προσωπικὸν σύμβολον ἑνὸς ἀγῶνος καὶ ἡ ζῶσα ἐπιβίωσις μιᾶς ἐντατικῆς μαχητικῆς προσπάθειας, ἥτις ἤρχισε κατὰ τὸ 1924 διὰ τῆς ἀψυχολογήτου μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἡμερολογίου.

Δι' αὐτὸ καὶ τὸ πλῆθος συνωθεῖτο νὰ τὸν ἀ-

Ἡ ἀπολαυστικὴ διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ συγκινητικὴ διὰ τὴν καρδίαν εἰκὼν τῆς ἐκδιπλώσεως τῶν μυρφοτόνων αὐτοῦ τοῦ πλῆθους εἶναι ἀνατάβλητος παρορμητικὴ δύναμις

Ο Σ Θ Ε Λ Η Σ Ι Σ

Η ΚΑΤΑΔΥΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

πολαύση, νὰ τὸν θαυμάσῃ. Εἰς τὸ πρόσωπόν του ἀπελάμβανε καὶ ἀπεθαύμαζε μίαν ἰδέαν, τὴν ἰδέαν τῆς ἀντιστάσεως, τὴν ἰδέαν τῆς ἐξυγιάνσεως τῆς Νύμφης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ὑπὸ τὸ κράτος δὲ τῆς ἐπικρατοῦσης, κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, θλιβεράς συγχύσεως καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ Νεοσημερολογῖται παρηκολούθουν τὸν ποιμένα μετὰ τοῦ ποιμνίου του, οὐχὶ ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς συνήθους περιεργείας, ἀλλὰ μὲ πραγματικὸν θαυμασμόν, μὲ ἀδιόρατον ἴσως πρόθεσιν ἐντάξεως εἰς ἓνα κίνημα ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ πρὸς ἐξυγιάνσιν καὶ ἐπάνοδον εἰς τὰς πηγὰς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ πομπή, διὰ τῶν ὁδῶν Ἀντωνίου Θεοχάρη, Φρεαττίος κατῆλθεν εἰς τὸν καθωρισμένον χώρον τῆς καταδύσεως παρὰ τὸ Πασᾶ Λιμάνι, ὅπου ἔλαβε χώραν ἡ γραφικὴ τελετὴ τῆς Καταδύσεως, ἀπὸ τῆς εἰδικῶς στηθείσης ἐξέδρας. Ἐτελέσθη κατανυκτικώτατα ὁ Μέγας Ἀγιασμός, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν κατεδύετο ὁ Τίμιος Σταυρός, περισσότεραί λευκαὶ περιιπτάμεναι καὶ συριγ-

μοὶ τῶν ἐν τῷ λιμένι εὑρισκομένων πλοίων, προσέδιδον αἴγλην μὲν εἰς τὴν ἑορτήν, πρωτοφαῖν, ἑξαρσιν δὲ ψυχικὴν εἰς τοὺς πιστοὺς.

Τὸ πλῆθος τῆς πομπῆς μετὰ τῶν ἀναμενόντων ἐπὶ τῆς παραλίας, ἐπεξετάθη εἰς τὴν παραθαλάσσιαν περιοχὴν, προσδίδον τὴν ἐντύπωσιν ἀδιαπεράστου τείχους!

Καὶ πράγματι, πέραν τῆς γραφικότητος τῆς τελετῆς καὶ τῆς εὐσεβείας τῶν προσελθόντων, θὰ ἡδύνατο νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἡ ἐφετεινὴ κατάδυσις, πραγματοποιηθεῖσα παρουσίᾳ πλῆθους, ὑπερδπλασίου εἰς πυκνότητα τοῦ περυσινοῦ, ἀποδεικνύει τὴν ἀκαταμάχητον θέλησιν τοῦ πλῆθους νὰ διατηρήσῃ ἀναπεπταμένον τὸ Λάβαρον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μετὰ τὴν κατάδυσιν τὸ πλῆθος, διὰ τῶν αὐτῶν ὁδῶν, καὶ μὲ τὴν αὐτὴν τάξιν ἐπανῆλθεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς, ἀπ' ὅπου διελύθη ἡσύχως εὐχαριστοῦν τὸν Θεόν.

Ἀξίζουν θερμῶν συγχαρητηρίων ὅσοι συνετέλεσαν εἰς τὴν λαμπρὰν ταύτην ἐπιτυχίαν.

λαοῦ εἰς τὸν παραθαλάσσιον χώρον. Τὸ ἱερὸν εἶγος ποδὲς ἐκινδύνευσε ἀπὸ τὸ δρόμῳ δρομῶν ἀγώνων. Ἀπαντες εἶναι συνηγμένοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἐκείνου.

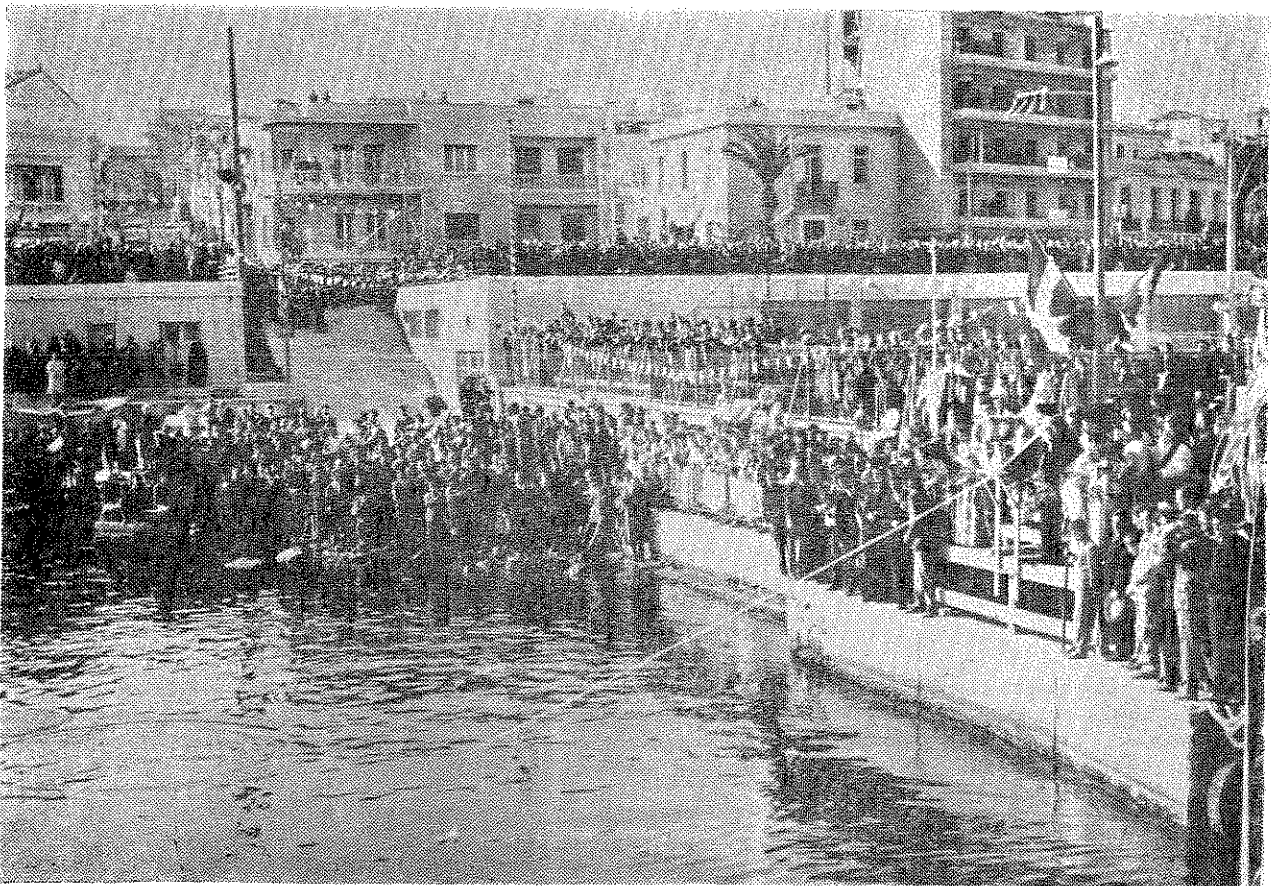
ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ἐπῆγεν ὁ Κύριος εἰς τὴν κόλασιν καὶ ἔβγαλε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὕαν καὶ τὸ γένος του. Ἀνέστη τὴν τρίτην ἡμέραν. Ἐφάνη δώδεκα φορὰς εἰς τοὺς Ἀποστόλους του. Ἐγίνε χαρὰ εἰς τὸν οὐρανόν, χαρὰ εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Φαρμάκι καὶ σπαθὶ δίστομο εἰς τὴν καρδίαν τῶν Ἑβραίων καὶ μάλιστα τοῦ διαβόλου. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ Ἑβραῖοι δὲν κατακαίονται ἄλλην ἡμέραν τόσον, ὥσάν τὴν Κυριακὴν, ὅπου ἀκούουν τὸν πατῆρα μας νὰ λέγῃ: «Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν». Διότι ἐκεῖνο ὅπου ἐσπούδαζον οἱ Ἑβραῖοι νὰ κάμουν διὰ νὰ ἐξαλείψουν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ μας, ἐγύρισε ἐναντίον τῆς κεφαλῆς των. Πρέπει καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί μου, νὰ χαιρώμεθα πάντοτε, μὰ περισσότερο τὴν Κυριακὴν, ὅπου εἶναι ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ μας. Διότι Κυριακὴν ἡμέραν ἐγίνε ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας. Κυριακὴν ἡμέραν μέλλει ὁ Κύριος νὰ ἀναστήσῃ ὅλον τὸν κόσμον. Πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ ἐργαζώμεθα τὰς ἑξ ἡμέρας διὰ ταῦτα τὰ

μάταια, γῆϊνα καὶ ψεύτικα πράγματα καὶ τὴν Κυριακὴν νὰ πηγαίνωμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ στο·χιζώμεθα τὰς ἁμαρτίας μας, τὸν θάνατον, τὴν κόλασιν, τὸν παράδεισον, τὴν ψυχὴν μας, ὅπου εἶναι τιμιωτέρα ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ὄχι νὰ πολυτρογώμεν καὶ πολυπίνωμεν καὶ κάμνωμεν ἁμαρτίας, οὔτε νὰ ἐργαζώμεθα καὶ νὰ πραγματευώμεθα τὴν Κυριακὴν. Ἐκεῖνο τὸ κέρδος ὅπου γίνεται τῇ Κυριακῇ, εἶναι ἀφωρισμένο καὶ κατηραμένο, καὶ βρᾶντε φωτιά καὶ κατάρα εἰς τὸ σπίτι σας καὶ ὄχι εὐλογίαν. Καὶ ἢ σὲ θανατῶναι ὁ Θεὸς παρόικαιρα, ἢ τὴ γυναῖκα σου, ἢ τὸ παιδί σου, ἢ τὸ ζῶόν σου φορᾷ ἢ ἄλλο κακὸν σοῦ κάμνει.

Ὅθεν, ἀδελφοί μου, διὰ νὰ μὴ πάθετε κανέτε κακὸν μήτε ψυχικόν, μήτε σωματικόν, ἐγὼ οἷς συμβουλεύω νὰ φυλάττετε τὴν Κυριακὴν ὥσάν ὅπου εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὸν Θεόν. Ἐδῶ πῶς πηγαίνετε χριστιανοί μου, τὴν φυλάττετε τὴν Κυριακὴν; Ἄν εἰσθε χριστιανοὶ νὰ τὴν φοβῆστε. Ἐχετε ἐδῶ πρόβατα; Τὸ γάλα τῆς Κυριακῆς τί τὸ κά-

Τὸ χορόφορον τῆς ἱερᾶς τελετῆς. Ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ συναρπάζει καὶ μεταρσιώνει ὄχι μόνον τὰς ψυχὰς τῶν παρισταμένων ἀλλὰ καὶ κάθε ὀρθόδοξου τῆς ἐλληνικῆς γῆς. Σύμπαντες εἶναι δεδεμένοι τῷ ἀνεύματι καὶ ἡνωμένοι γύρω ἀπὸ τὸ δράμα μιᾶς ἀκαινοτομήτου θριαμβευούσης Ἐκκλησίας.

μνετε ; "Ακουσε, παιδί μου, νά τὸ σμίγη: ὅλο καὶ νά τὸ κάμνης ἐπὶ τὰ μερίδια, καὶ τὰ ἔξ μερίδια κράτησέ τα διὰ τὸν ἑαυτὸν σου καὶ τὸ ἄλλον μερίδιον τῆς Κυριακῆς ἂν θέλῃς δώσῃς το ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἢ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διὰ νὰ εὐλογήσῃ ὁ Θεὸς τὰ πράγματά σου. Τοῦτο νὰ κάμνετε διὰ νὰ σὰς φυλάττῃ πάντοτε ὁ Θεός.

Η ΚΙΒΩΤΟΣ

Τὸν παλαιὸν καιρὸν, ἀδελφοί μου, ὁ μισόκαλος διάβολος ἐβγαλεν ὅλας τὰς κακίας καὶ παρεκίνησε τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὑπερηφανεύονται, νὰ φονεύονται, νὰ πορνεύουν, νὰ μοιχεύουν, νὰ κάμνουν πράγματα τὰ ὅποια δὲν τὰ ἔκαμνον μήτε τὰ ἄλογα ζῶα, καὶ τὸ χειρότερον ἐπροσκυνοῦσαν διὰ θεὸν τὸν ἥλιον, ἄλλος τὴν σελήνην, ἄλλος τὴν θάλασσαν. Θέλων ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ κατακλυσμὸν νὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον, ἐπρόσταξε τὸν Νῶε νὰ κάμῃ ἓνα καράβι ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ τὸν ἐρωτοῦν οἱ ἄνθρωποι διατί τὸ κάμνεις ; νὰ τοὺς λέγῃς ὅτι ὁ Θεὸς θὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον. Ἐκεῖνοι τοῦ ἔλεγον, ὅτι εἶναι τρελλός· τί ἔπαθεν ὁ Θεὸς νὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον; ὁ Νῶε ἐτήραγε τὴ δουλειά του, καὶ εἰς τοὺς 100 χρόνους ἐτελείωσε τὸ καράβι. Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ὁ κτὼ ἄνθρωποι εὐρέθησαν καλοί, ὁ Νῶε, ἡ γυναῖκά του, τὰ τέκνα του τέκνα καὶ οἱ τρεῖς τοῦ νυφάδες. Θέλων ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ αὐτοὺς τοὺς δικτῶ, ἐπρόσταξε τὸν Νῶε νὰ πισώσῃ τὸ καράβι, διὰ νὰ μὴ ἔμβῃ μέσα ἡ βροχή, καὶ νὰ ἐμβάσῃ μέσα ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα ἄρσενικά καὶ θηλυκά, καθαρὰ καὶ ἀκάθαρτα. Καὶ ἀφοῦ ἐμβῆκε καὶ αὐτὸς μέσα μετὰ τὴ γυναῖκα του, τὰ παιδιά του, καὶ νυφάδες του, ἔκλεισε καλὰ τὸ καράβι. Οἱ ἄνθρωποι ἔξω ἔτρωγον, ἔπινον, ἔκαμνον πραγματείας καὶ ἄλλα διαβολικὰ ἔργα.

Τότε ἤνοιξεν ὁ Θεὸς τοὺς καταρράκτας τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἔπιπτεν ἡ βροχή ὡς ποταμὸς εἰς τὴν γῆν. Ἐφώναζον οἱ ἄνθρωποι : Νῶε, ἄνοιξόν μας νὰ ἐμβώμεν εἰς τὸ καράβι. Ὁ Νῶε τοὺς ἔλεγε : Ποῦ εἰσθε ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνους ὅπου σὰς ἔλεγον ὅτι ὁ Θεὸς θὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον ; Τώρα τί νὰ σὰς κάμω ; Ἐν τῷ ἄδη οὐκ ἔστι μετάνοια ! Καὶ τότε ἐπλημύρισεν ἡ γῆ καὶ τὸ νερὸ ἐσκέπασεν ὅλα τὰ ὄρη καὶ ἐπνίγησαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐκτὸς τοῦ Νῶε καὶ τῆς οἰκογενείας του. Καὶ πάλιν ἀπὸ αὐτοὺς ἐγένευσεν ὁ τόπος, καθὼς λέγει ὁ Χριστὸς εἰς τὸ "Ἀγιον Εὐαγγέλιον.

"Ὅπως αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε, οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου" ἡγουν, καθὼς εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Νῶε οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐπίστευον, ἀλλὰ τὴν περιεγέλων, ἕως ὅτου ἦλθε ἔξω φανὴ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, ὁ κατακλυσμὸς καὶ ἐπνίξε ὅλον τὸν κόσμον. Ὅμοίως καὶ τώρα, χριστιανοί μου, εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, δὲν θὰ πιστεύωσιν οἱ ἄνθρωποι καθὼς καὶ τότε. Τὰ λόγια ὅπου σὰς λέγω δὲν εἶναι ἰδικά μου, ἀλλὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τὸ συναρπαστικὸν πνευματικὸν μεγαλεῖον τῆς τελετῆς καὶ ἡ ἑξαρεσία τοῦ ὁρθοδόξου φρονήματος συνδιαζόμενα μετὰ τὸ θεασπείσιον θέαμα καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς παρελάσεως κλήρου καὶ λαοῦ ἐχάρισαν εἰς ὅλους σπανίαν ψυχικὴν ἀπόλαυσιν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Τὴν 25ην Ἰανουαρίου (π. ἡμ.) ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου, εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν ἁγίων Πάντων Βύρωνος, ἀφ' ἑσπέρας γενήσεται ὁλονύκτιος ἀγρυπνία.

Κατὰ τὴν 30ην Ἰανουαρίου (π. ἡμ.) ἑορτὴν τῶν ἁγίων τριῶν μεγάλων Ἱεραρχῶν, ἑορτάζει ὁ ἱερὸς ναὸς τῆς ἱερᾶς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ. Θεολογικῆς. Ἐπίσης καὶ ὁ τῆς Δράμας τοιοῦτος.

Προσοχή. Τὰ παρεκλήσια «Ἁγία Τριάς», «Ἁγίος Φανούριος», «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» τοῦ Αἰγάλεω, δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν Ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν.

Ἐπίσης καὶ οἱ ἱερεῖς 1) Σαμφωνίδης Γρηγόριος, εὐρισκόμενος εἰς Μακεδονίαν, 2) Χρυσόστομος Καπαγιαννάκης, 3) Εὐγένιος Παπανικολαυδάκης Αἰγάλεω, δὲν ἔχουν ἐξάρτησιν καὶ εὐλογίαν ἀπὸ τὴν Ἁγίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τὴν προσεχὴ τετάρτην, 18/31 Ἰανουαρίου, ἑορτὴν τῶν ἁγίων Ἀθανασίου, Κυρίλλου, εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν Ζωοδόχου Πηγῆς Πειραιῶς θὰ ψαλῇ τὸ 40νθήμερον Ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον τοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος πατρὸς Εὐγενίου Λεμονῆ.

Βιογραφικὸν σημεῖωμα.

Ἐγεννήθη ἐν Χότσια Κορυθαῖς κατὰ τὸ ἔτος 1875. Ἀποφοιτήσας τοῦ Σχολαρχείου διωρίσθη δημοδιδάσκαλος τοῦ χωρίου του. Φλεγόμενος ὅμως ὑπὸ τοῦ θείου ἔρωτος ἀνεχώρησε κρυφίως εἰς ἅγιον Ὅρος κατὰ τὸ 1902. Ἐπανακάμφας πρὸς στιγμήν εἰς τὴν πατρίδα του κατόπιν πιέσεων τῶν γονέων του, κατὰ τὸ 1909 ἐπανεχώρησε διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν εἰς ἅγιον Ὅρος, ἔνθα ἐγκατασταθεὶς μονίμως, παρέμεινεν εἰς τὸν ἱερὸν Κοινόβιον τοῦ ἁγίου Διονυσίου, προαχθεὶς εἰς πρεσβύτερον, μέχρι τοῦ 1928, μετερχόμενος ἀσκητικὴν ζωὴν. Ἀκούων δὲ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ταραχὴν ἐκ τῆς καίνοτομίας τοῦ νεοορθολογίου, κατὰ μίμησιν τῶν παλαιῶν θεοφόρων Πατέρων, ἀφήσας τὴν ἡσυχίαν του ἐξῆλθεν εἰς τὸν κόσμον, στηρίζων καὶ παρηγορῶν τοὺς πιστοὺς διὰ τὴν τοῦ ἥθους καὶ τῶν λόγων του, τύπος καὶ ὑπογραμμὸς καὶ κανὼν ἀρετῆς ἀκριβέστατος γινόμενος τοῖς πᾶσι. Μέτριος, ἀπλὸς, πρᾶος καὶ ἡσυχιστοὺς πάντας ὡς μαγνήτης προσεῖλκυε. Μετέστη πρὸς Κύριον πλήρης ἡμερῶν διπλοῦς τοὺς στεφάνους, τὸν τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς Ὁμολογίας κομισάμενος.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη

ΕΝΑΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΚΑΤΑΠΕΛΤΗΣ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΠΑΣΗΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ

Δὲν εἶναι μυστικὸν ὅτι οἱ νεωτερισταὶ ἀγωνίζονται νὰ καταστρέψουν τὰ ὑπολείμματα τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν λατρείαν. Οἱ Ἰδιοὶ ἄλλωστε δὲν τὸ ἀποκρύπτουν. Ὁμιλοῦν περὶ προόδου, ἐξελίξεως καὶ ἄλλων ἡχηρῶν παρομοίων. Δὲν θὰ ἐπερίμενε λοιπὸν νανεῖς ἡ βυζαντινὴ μουσικὴ νὰ ἔξη καλυτέραν τύχην. Οὕτω πᾶς εἰσερχόμενος εἰς πολλοὺς ναοὺς τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας παρίσταται θλιβερὸς μάρτυς μιᾶς ἀηδοῦς τετραφωνίας, ἡ ὁποία κάθε ἄλλο παρὰ κατάνυξιν ἡμπορεῖ νὰ μεταγγίση. Ἡ ἱστορία ὅμως αὐτὴ δὲν φαίνεται νὰ εἶναι τόσον νέα. Ἐδῶ καὶ ἑκατὸν τόσα ἔτη (1844) διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινότητα τῆς Βιέννης ἐξετοπίσθη ἡ μελωδικὴ καὶ κατανυκτικὴ βυζαντινὴ μουσικὴ, διὰ νὰ λάβῃ τὴν θέσιν τῆς ἡ τετραφωνίας τῆς εὐρωπαϊκῆς. Τὸ γεγονὸς ὅμως αὐτὸ ἔπεσεν ὡς κεραυνὸς εἰς ὅλην τὴν ὀρθοδοξίαν. Ὑψώθησαν ἔντονοι διαμαρτυρίαι αἱ ὁποῖαι κατεδίκασαν τὴν ἀλλοτρίαν καὶ θηλυπερεπῆ μουσικὴν. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὠμίλησεν αὐστηρά. Οἱ φιλοπρόδοι ὅμως γραικοὶ τῆς Βιέννης προσπαθοῦν ὄχι μόνον νὰ δικαιολογήθουν ἀλλὰ καὶ νὰ δώσουν μαθήματα προσοδευτικότητος καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πατριάρχην.

Γράφουν λοιπὸν τὰ ἑξῆς :

«Τὴν σήμερον, Παναγιώτατε Δέσποτα, ὡς τοῖς πᾶσι γνωστὸν, καὶ τέχνη καὶ ἐπιστῆμαι προοδεύουσι, καὶ τὰ πάντα καὶ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν ἀνθρώπων φέρονται τῇ κοινῇ φορᾷ καὶ τὰ χθὲς καὶ πρῶν ἐπαινετὰ καὶ εὐάρεστα, τὴν σήμερον ψεῖτὰ καὶ δυσάρεστα δείκνυνται.

Ἐν ταύτῃ ἐν ἡ οἰκοῦμεν μεγαλουπόλει, τὸ πᾶν ὑπάρχει μουσικὴ ἔντεχνος καὶ ἁρμονικὴ, καὶ ἐν ἐκκλησίαις καὶ ἐν θεάτροις καὶ ἐν καφενεῖσι καὶ ἐν ὁδοῖς, καὶ οἱ ἐνοικοῦντες, νέοι καὶ γέροντες, ἰθαγενεῖς καὶ ἁλλοδαποὶ, ἐνδημοῦντες καὶ παροικοῦντες ἐκόντες ἄκοντες, ἐνηχοῦνται διηνεκῶς, οὐ μόνον οἱ ἐνταῦθα ἐκ πολλῶν γενεῶν γεννώμενοι, ἐθιζόμενοι εἰς ἡν εἵπομεν μουσικὴν, ἀπορέσκονται τῇ ἡμετέρᾳ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ νεωστὶ ἐρχόμενοι, ἅμα παρὰ τὰς ὁχλὰς τοῦ Δουναβέως ἀφίχθῃσι ἀποδύονται τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον καὶ ἐνδύονται τὸν νέον καὶ αὐτοὶ ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις, ἐναμιλλόμενοι ἵνα συμορφωθῶσιν αὐτοῖς κατὰ τὸ δυνατόν...»

Ἡ πατριαρχικὴ ὁμολογία ἀπάντησις ἐφθασε κεραυνοβόλος. Ὁ Πατριάρχης Ἄνθιμος ἔδωκε ἓνα θαυμασιὸν μάθημα ὄχι μόνον εἰς τοὺς νεωτεριστὰς τῆς ἐποχῆς του ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς σημερινούς. Ἰδοὺ τὴν ἀπάντησιν :

«Ἄθιμος Ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Εὐλαβέστατοι ἱερεῖς καὶ δοσιώτατοι ἱερομόναχοι, εὐγενέστατοι ἄρχοντες καὶ χρησιμώτα-

τοι ἔμποροι καὶ λοιποὶ εὐλογημένοι χριστιανοὶ οἱ συγκροτοῦντες τὴν ἐν Βιέννῃ ὀρθόδοξον κοινότητα τῆς Καπέλλης, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ τῆς ἡμῶν μετριότητος, χάρις εἴη ὅμιν καὶ εὐρίνη παρὰ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ εὐλογία καὶ συγχώρησις.

Πρὸ ἱκανοῦ καιροῦ μὲ οὐκ ὀλίγην θλίψιν πληροφορεῖται ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα, ὅτι ἡμεῖς, οἱ αὐτόθι διατελοῦντες εὐλογημένοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ, τέκνα γνήσια ὄντες τῆς κοινῆς ταύτης μητρὸς ἁγίας ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῷ γάλακτι τῆς εὐσεβείας ἐκ προγόνων ἀνατεθραμμένοι, περιεπέσαστε ὅμως εἰς λάθος ἐφάμαρτον ἀποβαλόντες ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ὑμῶν ἐκκλησίας τὴν ἀρχαίαν καὶ πατροπαράδοτον ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν, καὶ ἀντεισάξαντες ξένην τινα τετράφωνον τὴν ὁποῖαν προσηρμόσατε διὰ ξένης ὀφηγῆσεως εἰς τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας.

Ἡ εἰδήσις αὐτὴ κατετάραξε καὶ κατέθλιψεν ἡμᾶς δικαίως, οὐ μόνον διότι ἡ ἄνευ ἀδείας ἐκκλησιαστικῆς μετακινήσις ὀρχαίας ἱερᾶς παραδόσεως ἐμφαίνει ἀσθαίρετον ἐπέμβασιν ἐπὶ πράγματος ἀναγομένου τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ λεληθότως παρεκτρέπει καὶ εἰς ἄλλας ἐπικινδύνους ἀφορμὰς τοὺς μεταξὺ τοσούτων ἑτεροδόξων εὐρισκομένους ὀλίγους ὀρθοδόξους, καθ' ὅσον μάλιστα ἡ μεταρρύθμισις προσεγγίζει εἰς ἄλλο τρία ἔθιμα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν φύσιν αὐτὴν τοῦ πράγματος, καθ' ὅτι εἶναι φανερόν ὅτι ἡ καινοφανὴς τετράφωνος μουσικὴ διὰ τὸ ἐκλελυμένον αὐτῆς μέλος ὑπάρχει ἀνοικτοῦ οἱ τῇ ἐκκλησιαστικῇ εὐπρεπείᾳ καὶ ἐπομένως ἡ εἰσαγωγὴ αὐτῆς εἰς τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας ἀντιβαίνει εἰς τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, ἡττις παρέλαβεν ἵνα εἰν τὸν Θεὸν ἐν Ὡδαῖς πνευματικαῖς καὶ κατανυκτικαῖς εὐπρεπέσιν ὕμνοις, ὃν τρόπον ὑπάρχουσι τὰ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐκκλησιαστικῇ ἡμῶν μουσικῇ μεμουςουργημένα τοσαῦτα θεοτερπῆ καὶ ψυχασωτήρια ἄσματα τῶν θείων ἡμῶν Πατέρων.

Ἀπορον δὲ ἡγησάμεθα πῶς ἐφάνη ἡμῖν ἀνεκτὸν τὸ νὰ ἀπομακρύνητε ἑαυτοὺς ἀπὸ τὰς ἱερὰς ἐκείνων ἵχνη παραγκονίζοντες τὴν ὑπὸ τῶν θεσπεσίων αὐτῶν ἀνδρῶν καθαγιασθεῖσαν κοίταις χριστιανικαῖς ἀκοαῖς συνήθη καὶ σεβαστὴν ἱερὰν ἀσματικὴν, ἡττις ἐπίσης μετὰ τῶν ἄλλων πατριαρχικῶν παραδόσεων χαρσκτηρίζει τὴν ὀρθοδόξον γραικὴν τὸ πλῆρωμα, καὶ νὰ κατακολουθήσητε εἰς ξενικὰς καὶ ἀλλοτρίας ἀνταρσχοὺς ὀφηγῆσεις χωρὶς νὰ παρατηρήσητε ὅτι ὁ τρόπος ὑμῶν οὗτος καὶ ὑμᾶς καθιστᾷ ὑπαίτιους ἐγκλήματι κανονικῷ καὶ τῇ κοινῇ μητρὶ τῶν εὐσεβῶν ἀγίᾳ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἡττις οὐδαμῶς ἀνέχεται οἰανδήποτε μετακίνησιν τῶν ἀρχαίων χριστιανικῶν ἐθίμων καὶ τάξεων, ἔσται λύτης καιρίας παραίτιος καὶ τοῖς λοιποῖς τῶν ὀρθοδόξων σκανδαλώδης.

Διὰ τούτους καὶ ἄλλους οὐσιώδεις λόγους

ἡμεῖς τε καὶ ἡ περίξ ἱερὰ Σύνοδος τῶν ἁγίων ἀρχιερέων ἐγκρίναντες κοινῇ γνώμῃ ἐξεδώκαμεν ἐγκυκλίους ἐν τύποις ἐκκλησιαστικὰς ἡμῶν ἐπιστολάς δ' ασαλπιζούσας τὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν ἔγκρισιν καὶ ἀπόφασιν, ἥτις ἐστὶν ἡ κατάργησις τῆς τετραφώνου μουσικῆς ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν ἐν ταῖς ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξοις ἐκκλησίαις καὶ ἡ ἀποράκρουστος χρῆσις τῆς ἡμετέρας ἐκκλησιαστικῆς, κανονικοῦ λόγου συλλιστωμένης καθὼς ἐκ τῶν στείλλομένων πρὸς ἡμᾶς ἐντύπων θέλετε πληρφορηθῇ ἀκριβέστερον.

Γράφοντες δὲ καὶ διὰ τῆς παρούσης πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς ἡμῶν ἐπιστολῆς συμβουλευόμεν πατρικῶς καὶ προτρεπόμεθα ἐκκλησιαστικῶς ὑμᾶς τοὺς τὴν ὀρθόδοξον αὐτόθι κοινότητα θεῶ ἐλέει συγκροτοῦντας μὴ μετακινεῖν ὅρια αἰῶνια ἃ οἱ πατέρες ἡμῶν ἔθεντο μηδὲ διαιρεῖν τὴν ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις καὶ προσειχαῖς ἐνότητα τῆς ἐκκλησίας, μηδὲ ἀφαιρεῖν τοῦ τῶν γραικῶν ὀρθοδόξου γένους ἐκ τῶν καυχημάτων τὸ κάλλιστον, ἀλλ' ὡς τέκνα γνήσια τῆς ἁγίας ἡμῶν ἐκκλησίας ἐμμένοντες εἰς τὴν διατήρησιν τῶν πατροπαραδότων αὐτῆς ἐκ τῶν τάξεων καὶ σεβασμίων παραδόσεων, νὰ καταπαύσητε τὴν ἀλλόφυλον μελωδίαν τῆς τετραφώνου μουσικῆς ἐν ἀμφοτέραις ταῖς αὐτόθι ἱεραῖς ἐκκλησίαις καὶ πάλιν ἀντεισάξητε τὴν πατριὴν καὶ ἀρχαιοπαράδοτον, μηδὲ διαφνοῦντες τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων γραικῶν ἐκκλησιῶν, μηδὲ καθιστάμενοι αἵτιοι σκανδάλου καὶ προσκόμματος τῷ χριστιανῶν πληρώματι διὰ τῆς τοιαύτης καινοτομίας, ἀλλὰ μιμούμενοι τοὺς ἀειμνήστους θεοφιλεῖς κτίτορας τῆς ἱερᾶς αὐτῆς ἐκκλησίας τῆς Καπέλλης, οἵτινες διέτλεσαν ἀκριβεῖς φύλακες τῶν ἱερῶν καὶ πατρῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐθίμων καὶ ὑπερασπισταὶ τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτήρος, νὰ φιλοτιμηθῇτε ὥστε καὶ τοῖς μεθ' ὑμᾶς νὰ ἀφήσητε τύπους καὶ παραδείγματα χριστιανικῶν ἀρετῶν καὶ ζήλου θεαρέστον.

Ταῦτα ἐκ προνοίας, ἐκκλησιαστικῆς συμβουλευόμεν καὶ ὑποτιθέμεθα ὑμῖν, περιμένοντες τὰ ἀποτελέσματα τῶν πατρικῶν ἡμῶν παραινέσεων παρὰ τῆς υἱικῆς καὶ χριστιανικῆς προθυμίας, ἵνα καταστρέψωμεν (στεῖλωμεν) ὑμᾶς ταῖς ἐγκαρδίαις συνοδικαῖς ἡμῶν εὐχαῖς καὶ τοῖς δικταῖς ἐπαῖοις καὶ ἐγκωμίοις.

Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μεθ' ὑμῶν.

ἡμεῖς Νοεμβρίου ε'

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅπως ἀποστείλουν τὰς ὀφειλόμενας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἶκον μὴδὲν πόρον διὰ τὴν ἐκδόσιν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ Η' ΨΑΛΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Στιχ. 5. *Τίς ἔστιν ἄνθρωπος, δι' μιμήσκη αὐτοῦ, ἢ υἱὸς ἀνθρώπου, δι' ἐπισκέπη αὐτόν;*

Μέγιστε Θεέ! Ὅσας φορές μὲ τὴν διάνοιάν μου βυθισθῶ εἰς τὴν μεγαλωσύνην Σου, ὅσας φορές χαθῶ εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς δημιουργίας Σου εἰς τὴν θεὰν τόσον μεγάλης δόξης καὶ μεγαλοπρεπείας μὲ ἐπίγνωσιν καὶ ἐθουσιασμόν ἀναφωνῶ: Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Παντοδύναμος Θεὸς νὰ θέλῃ νὰ ταπεινώγῃται ἐμπρὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἰς τὸ ἀδύνατον εὐτὸ πλάσμα τῆς δημιουργίας καὶ νὰ φρονιῖζῃ δι' αὐτὸ ὡς ἐάν ἦτο τὸ μόνον ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς μερίμνης Του; Ἰδοὺ Κύριε δι' εὐρίσκομαι ἐνώπιόν Σου ὡς ἓνα μόριον κόνεως καὶ σποδαῦ τὸ ὅποιον, εὐρίσκεται ἐπάνω εἰς ἓνα φύλλον χιλετοῦς δρυός. Οἱ ὀφθαλμοὶ Σου βλέπουν τὴν παρανομίαν τῆς ἀπίστου καρδίας μου καὶ τὸν ῥῶπον μὲ τὸν ὅποιον τόσας φορές ἐμόλυνα τὴν ἀσῆμαντον ὑπαρξίν μου. Καὶ ὅμως, αἰώνιε Πάτερ, ἂν καὶ εἶμαι σκώληξ, ἡλκυσά τὴν προσοχήν Σου καὶ δέν με ἔκαμες ἀνάξιον τῆς δόξης σου ὥστε νὰ μὲ ἐνθυμεῖσαι καὶ νὰ μὲ ἐλεεῖς. Διότι ἡ παντοδυναμία σου εἶναι ἴση μὲ τὴν ἀγάπην σου καὶ τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου εἶναι ἄπειρον.

Στιχ. 6, 7, 8, 9. *Ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους. Δόξην καὶ τιμὴν ἐστεφάνωσας αὐτὸν καὶ κατέστησας αὐτὸν ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου. Πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ πρόβατα καὶ βόας ἀπάσας, ἔτι δὲ καὶ τὰ κτήνη τοῦ πεδίου, τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης, τὰ διαπορευόμενα τρίβους θαλασσῶν.*

Ὅσάκις, Κύριε, ἀναλογίζομαι τὴν πρώτην κατάστασιν τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς δόξης τοῦ ἀνθρώπου, παύω νὰ σκέπτομαι. Εἰς αὐτόν ἔδωσες τὴν εἰκόνα τῆς θεότητος. Τοῦ ἔδωσες ψυχὴν ἀθάνατον καὶ πνεῦμα ζωῆς διὰ νὰ διαφυλάτῃ τὴν θεῖαν ἐντολὴν ἐνθυμούμενος τὴν ἀθανάσιαν.

Τὸν ἐκόσμισες μὲ τὰ δῶρα τῆς ἁγιοσύνης τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς γνώσεως. Αὐτὸ μόνον ἡμπορεῖ νὰ συνομιλῇ μὲ τὸν Θεόν του. Οἱ ἅγιοι ἄγγελοι ὀλίγον μόνον ὑπερτεροῦν ἀπὸ αὐτόν. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἔχει ἐπὶ πλέον καὶ τὴν κυριαρχίαν ἐπὶ ὅλης τῆς φύσεως. Σὺ τὸν κατέστησες Κύριον καὶ τὰ πάντα ὑπετάγησαν εἰς αὐτόν. Τὸ ἀριστούργημα τῆς δημιουργίας εἶναι αὐτός.

Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἐξέπεσε ἀπὸ τὴν θέσιν του. Συγκατενέχθη τοῖς κτήνεσι καὶ τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς. Ἀπὸ κύριος ἐγένεν δοῦλος. Ἡ ἁμαρτία ἀντικατέστησε τὴν ἀθωότητα καὶ ὁ θάνατος τὴν ἀθανάσιαν. Εἰς αὐτὴν δὲ τὴν φριβερὰν κατάστασιν τῆς ἀθλιότητος Σὺ ἐδέχθης νὰ σηκώτῃ τὸν πεπτωκότα. Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἦτο χοῖκος, ὁ δεῦτερος ὅμως κατέβη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ οὗτος ἦτο ὁ Υἱὸς Σου ὁ μονογενής. Αἰώνιε Πατέρα μας, εἰσαὶ ὁ Θεὸς μας. Εἴμεθα τὸ πλάσμα σου καὶ καλούμεθα τέκνα

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΥΠΟ ΛΑΪΚΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Ὁ ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Ὑπαπαντῆς ἐκφωνηθεὶς πανηγυρικός, ὑπὸ λαϊκοῦ Θεολόγου.

«Οὐτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ εὐδόκησα (Ματθ. Γ' 17)»

Σήμερον ὁ τῆς ἐορτῆς ἐπέστη καιρὸς καὶ Ἁγ- γελοι, μετὰ ἀνθρώπων συνεορτάζουσιν.

Σήμερον τὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου μεταποιῶνται εἰς ἰάματα μετὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου.

Σήμερον ἠλευθερώθημεν ἐκ τοῦ σκότους τῆς πλάνης καὶ φωτιζόμεθα μετὰ τὸ φῶς τῆς θεογονίας.

Σήμερον ἠνοιχθὴ ὁ Παράδεισος καὶ «ἡ φλογίνη ρομφαία τὰ νῶτα δίδωσι».

Σήμερον τὰ πιστὰ τῆς Ὁρθοδοξίας τέκνα συνή- χθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό, διὰ τὰ συνεορτάσουν μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Πρωτοτόκων καὶ τὰ ὁμολογήσουν τῆς Παρεδόσεως τοῦ συνεορτασμοῦ τὴν ἀλήθειαν.

Σήμερον ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου εὐφραίνεται καὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων, πανηγυρίζει καὶ ὁμολογεῖ καὶ μαρτυρεῖ, τὴν δύναμιν καὶ ὑπαρ- ξίν αὐτῆς ἐνώπιον Ἀρχόντων καὶ Ἀρχομένων τοῦ Νέου Ἰσραὴλ, ἐλέγχουσα, ὡς ἀπαστρέπτουσα τὸ φῶς τὸ νοητόν, τὰ ἐν σκότει κατ' αὐτῆς τεκταινόμενα.

Σήμερον ὁ Δεσπότης, συντρίβει τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀντιδίκου ἡμῶν διαβόλου τοῦ ἐμφωλευμένου εἰς τὰ Ἰορδάνεια ρεῖθρα καὶ ἡ κτίσις ἐλευθέρᾳ γνωρίζεται.

Σήμερον μόνος στενάζει τοῦ σκότους ὁ προστά- της καὶ ἡμεῖς κηρύττομεν τῆς Ἁγίας Τριάδος τὴν φανέρωσιν.

Σήμερον ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν θριαμβεύουσαν ἐν οὐρανοῖς συνεορτάζουσι τὴν λαμπράν τῆς Ὁρθοδοξίας πανή- γυριν.

Ἄς χαρῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἀδελφοὶ ἀναφω- νοῦντες ἐν εὐφροσύνῃ «Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος». Τίς οὗτος ὁ ἐν Ἰορδάνῃ παραγενόμενος ἐν δούλου μορφῇ; Εἶναι ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἶρων τὴν ἁ- μαρτίαν τοῦ κόσμου. Ὁ Ἀπάτωρ ἐν τῇ γῇ καὶ Ἀμή-τωρ ἐν οὐρανῷ. Ὁ φορέσας σάρκα ἀνθρωπίνην διὰ τὴν σῶσιν καὶ θεώσιν αὐτὴν. Ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἠλευθε- ρώσας τὸν Ἀδάμ. Μέγα τὸ μυστήριον τῆς οἰκονο- μίας! Ἀγνωστον εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἁμαρτίας, ὅχι ὁμῶς καὶ εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς Ἀληθείας. Οἱ πρῶ- τοι ζητοῦν τὴν ἐρευνήσουν τὸ θαῦμα, ἡμεῖς ζητοῦμεν πίστιν διὰ τὴν ὁμολογήσωμεν τῆς Ἁγίας Τριάδος τὴν δύναμιν ἡμεῖς ζητοῦμεν τὴν χάριν καὶ αὐτοὶ τὴν γνώσιν. Ἡμεῖς ἡ πίστις καὶ ἡ χάρις μᾶς ὁδη- γοῦν εἰς τὴν ἀληθῆ γνῶσιν, καὶ αὐτοὺς ἡ κοσμικὴ γνῶσις εἰς τὴν ἀπελπισίαν καὶ καταστροφὴν.

σου. Τὸ μεγαλεῖον Σου ἐπὶ γῆς ἐφάνη ὅχι τό- σον εἰς τὴν Δημιουργίαν ὅσον εἰς τὴν ἐνανθρώ- πεισιν τοῦ Υἱοῦ Σου. Τὸ ὄνομα Σου ἦτο φοβε- ρὸν κατὰ τὸ παρελθόν καὶ τὸ προφέρομεν εἰς τὴν ἀρχὴν κάθε ἰκεσίας. Κύριε, πόσον ἡ δόξα τοῦ ὀνόματός Σου φαίνεται θαυμαστὴ εἰς ὅλην τὴν γῆν. «Κύριε, ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστὸν τὸ ὄνομα Σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ».

Ὁ Πατὴρ ὁμολογεῖ τὴν θεότητα τοῦ Υἱοῦ Του τοῦ ἀγαπητοῦ, καὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα τοῦ Λό- γου τὸ ἀσφαλές· ὁ δὲ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ αἶρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, κλίνει τὸν Ἐαν- τοῦ αὐχένα, ἵνα ἡμᾶς ἀνυψώσῃ καὶ ποιήσῃ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας.

«Καὶ ἰδοὺ ἠνεώχθησαν αὐτῷ οἱ Οὐρανοί». Διὰ ποίαν αἰτίαν ἐρωτᾷ ὁ χρυσοῦς τὴν γλῶσσαν Ἰωάν- νης ἠνεώχθησαν; Ἵνα μάθῃς ὅτι καὶ σοὺ βαπτίζο- μένου τοῦτο γίνεται, πρὸς τὴν ἄνω Πατρίδα, τοῦ Θεοῦ καλοῦντος καὶ πείθοντος μηδὲν ἔχειν κοινὸν πρὸς τὴν γῆν. Διότι ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν Χριστὸν ἐνεδύθημεν. Ἐνδυμα εὐφροσύνης ἐνεδύθη- μεν, ἐνδυμα ἐλευθερίας καὶ δυνάμεως, ἐνδυμα γνώ- σεως καὶ εὐσεβείας, ἐνδυμα ἀθανασίας, ἐνδυμα πί- στως καὶ χάριτος.

Ἡ περιστερά, εἰς τὴν κιβωτὸν τοῦ Νῶε φέρου- σα κλάδον ἐλαίας ἐφανέρωσε τὴν κατάπαυσιν τοῦ κατακλυσμοῦ, τὸ δὲ Πανάγιον Πνεῦμα ἐν εἵδει περι- στερᾶς κατελθὼν ἐβεβαίωσε τοῦ Λόγου τὸ ἀσφαλές τὴν φωνὴν ἔλκον ἐπὶ τὸν βαπτιζόμενον Ἰησοῦν, ἀλ- λά καὶ τοῦ νοητοῦ τῆς ἁμαρτίας κατακλυσμοῦ τὴν κατάπαυσιν.

«Οἱ διψῶντες ὕδωρ ἐπὶ ζῶν πορεύεσθε» οἱ ἐπι- θυμῶντες τὴν κατάπαυσιν τὴν δίψαν τῶν ἁγίων προσέλ- θουν εἰς τὰς πηγὰς τοῦ σωτηρίου.

Ἀκούσατε καὶ ἡμῶν τῶν ταπεινῶν τὴν φωνήν. Ἡ φωνὴ ἡμῶν εἶναι φωνὴ ἡχοῦσης θαλάσσης.

Ἀκούσατε Ἀρχιερεῖς τῆς Κρατικῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Ἀκούσατε ἀδελφοὶ χριστιανοὶ Ἑλλη- νες. Ἀκούσατε καὶ σεῖς πολέμιοι τοῦ Σταυροῦ. Ἀ- κούσατε καὶ ἡμεῖς, οἱ ἀποτελοῦντες τὸ μικρὸν τοῦ Κυρίου ποίμνιον. «Ἰσχύσατε καὶ μὴ φοβεῖσθε». Συνέλθῃτε, Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας. Συνέλθῃτε οἱ ἐπικεφαλῆς τῶν διαφορῶν θρη- σκευτικῶν ὁργανώσεων. Ἐπιστραφεῖτε διὰ τὴν ἰα- θῆτε. Ἐπανελθῃτε εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλη- σίας. Ἐνώσατε τὴν διαιρεθεῖσαν διὰ τῆς καινοτο- μίας τοῦ Νέου ἡμερολογίου ποίμνην τοῦ Κυρίου. Ἐπιστραφεῖτε εἰς τὸ παλαιὸν διοικητικὸν σύστημα. Ἀναδείξατε Ἐπισκόπους οἵους θέλει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, καὶ ὡς διατάσσει ἡ Ὁρθοδοξία. Ἠγεῖσθε τοῦ Θεοσυστάτου ἰδρύματος τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τὸ ὅποιον δὲν κατώρθωσε ὁ Πανδράματωρ χρόνος νὰ διαλύσῃ. Ζήσατε διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ θυσιασθῆτε δι' αὐτήν. Στήριχθῆτε εἰς τὴν δύναμιν αὐτῆς καὶ ὅχι εἰς τὰς λόγχας τῆς Πολιτείας.

«Ἡ δόξα τοῦ Λιβάνου ἐδόθη αὐτῇ καὶ ἡ τιμὴ τοῦ Καρυήλου». Ἐδῶ ὁ προφήτης ὁμιλεῖ, διὰ τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι μία. Καὶ μίαν ἐκδήλωσιν λατρείας πρέπει νὰ ἔχῃ ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ, ὡς ψάλλει σήμερον ἡ Ἐκκλησία «Σήμερον τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνεορτάζει καὶ τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνομιλεῖ». Αὐτὴν τὴν ἐνότητα, λυσ- σαλέως πολεμᾷ ὁ στενάζων σήμερον Ἀρχὼν τοῦ σκότους, Διάβολος.

Οἱ προβατόσχημοι λύκοι εἰσῆλθον εἰς τὴν μάν- δραν τοῦ Κυρίου, τὰ πρόβατα κατασπαράσσονται.

Ἡ Ἐκκλησία πολεμεῖται. Εὐδοκίμεθα ὅλοι εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρηνοῦ. «Οἱ διεσπαρμένοι πορεύονται ἐπ' αὐτῆς καὶ οὐ πλανηθῶσι». Συσπειρωθῶμεν εἰς τὰς τάξεις τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας, ἃς καταταγόμεν εἰς τὸν στρατὸν τῆς, ἃς ἐγκαταλείψωμεν τὰ ἀνθρώπινα κατασκευάσματα, τὰ ἀνθρώπινα ἀναστήματα τὰ ὅποια ὅσον ὑψηλὰ καὶ ἂν εἶναι τὴν γῆν ἐγγίζουν. Ὡς ἐπιστραφῶμεν πρὸς τὴν ἁγίαν Ἀνατολήν, ἃς ἐνθυμηθῶμεν τὰς ὁδὰς τοῦ Κυρίου, ὡς οἱ παλαιοὶ Ἰσραηλίται εἰς τὸν ποταμὸν Βαβυλῶνος, ἃς κλαύσωμεν καὶ ἡμεῖς ὡς ἐκεῖνοι διὰ τὸ κατάντημα τῆς Νέας Ἱερουσαλὴμ, ἃς ἀντλήσωμεν ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ Σωτηρίου, ἃς παύσωμεν νὰ ἀντλώμεν ἐκ τῶν πικρῶν ὑδάτων τῆς Μεροῦς.

«Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσιν τὰ ἔνδοξα αὐτοῦ» λέγει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἐπιστραφῶμεν εἰς τὴν βᾶσιν μας, ἡ ὁποία δὲν εὐρίσκεται μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς. Ὁ Θεὸς ἐντὸς ἡμῶν ἐστίν, ἃς ἐρευνήσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας καὶ θὰ εὐρωμεν τὰς πηγὰς τοῦ Σωτηρίου. Θὰ εὐρωμεν τὴν Ὁρθοδοξίαν, θὰ ἀναπνεύσωμεν τὸ ἄρωμά της, θὰ εὐρωμεν ἐντὸς ἡμῶν τοὺς χαρακτήρας τῆς ἐνδόξου καὶ εὐγενοῦς καταγωγῆς μας.

Καὶ τώρα πρὸς ὑμᾶς τίμοι τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγωνιστὰι στρέφω τὸν λόγον. «Εὐφράνθητι ἔρημος διψῶσα, ἀγαλλιᾶσθω ἔρημος καὶ ἀνθείτω ὡς κρίνον». Σεῖς σήμερον εὐφράνθητε, διότι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου, ἡ ἔρημος ἤνθισε καὶ ἐκαρποφόρησε καὶ δομὴ εὐωδίας πνευματικῆς ἤρchiσε νὰ πληροῖ τὸν κόσμον. Ἦρchiσαν νὰ νοσταλγοῦν τὴν Ὁρθοδοξίαν τὰ τέκνα τῆς ἀπιστίας καὶ αἰρέσεως, ἤρchiσαν καὶ τὰ τέκνα τῆς Κρατουσῆς Ἐκκλησίας νὰ συνέρχωνται καὶ νὰ αἰσθάνωνται ποῦ τοὺς ὀδηγοῦν οἱ μισθωτοὶ ποιμένες. Ἦρchiσαν νὰ ἐννοοῦν τὸν ἱερόν μας ἀγῶνα.

Σήμερον ἐλευθέρα ἡ κτίσις γνωρίζεται, ἃς χαρῶμεν, ἀδελφοί μου, ἐν εὐφροσύνῃ τὴν ἡμέραν ἃς τιμῶμεν ἐν πνευματικῇ ἀγαλλίασει. Συγχωροεῦσθωμεν μετὰ τῶν πρεσβυτέρων ἀδελφῶν μας τῆς Ἀνω Ἱερουσαλὴμ. Οἱ πρεσβύτεροι ἀδελφοί μας μετὰ κεφαλῆς τὴν Παρθένον Μαρίαν καὶ τὸν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν δέονται δι' ἡμᾶς. Παρακαλοῦν διὰ τὸ μικρὸν ποίμνιον. Παρακαλοῦν διὰ τοὺς περιφρονημένους μικροὺς ἀδελφούς των. Παρακαλοῦν διὰ τὴν ἁγίαν Στρατευομένην Ἐκκλησίαν. Παρακαλοῦν διὰ τὴν ἐνότητα καὶ τὸν συνοριασμόν αὐτῆς. Παρακαλοῦν διὰ τὸν καθαρὸν αὐτῆς. Διότι τὸ ἅλας ἐμωράνθη καὶ λύκοι σπαράσσον τὰ πρόβατα.

Ὡς συσπειρωθῶμεν λοιπὸν ὑπὸ τὴν Σημαίαν τοῦ Σταυροῦ, ὑπὸ τὴν Σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας. «Κύριος ἰσχύς τῷ Λαῷ αὐτοῦ δώσει» Πολλῶν τὰ ὄμμα-
τα εἶναι ἐστραμμένα σήμερον πρὸς ἡμᾶς. Ὑψώσωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας ἐν ταπεινώσει. «Ἰσχύσατε χεῖρες ἀνημέραις καὶ γόνατα παραλελυμένα» Ἀνθήσωμεν ὡς κρίνον καὶ εὐωδιάσωμεν εὐωδίαν πνευματικὴν καὶ διὰ τοῦ ἀνοιγέντος δι' ἡμᾶς οὐρανοῦ ἀνέλθωμεν ἐν μιᾷ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν, πρὸς δόξαν τοῦ ἐπιφανέντος καὶ φωτίσαντος τὸν κόσμον Χριστοῦ.

ΤΟ ΑΓΙΘΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Ἡ ὑπομονὴ γιγαντῶνει τὴν πίστιν· κυβερνᾷ τὴν σάρκα· γίγεται ὀπηρετὴς τοῦ πνεύματος· χαλινάγωγει τὴν γλῶσσαν· ἀποφεύγει τὴν χειροδικίαν· δαμάζει τοὺς πειρασμούς· ἐκδιώκει τὰ σκάνδαλα· παρηγορεῖ τὸν πτωχόν· μετριάζει τὸν πλούσιον. εὐφραίνει τὸν πιστόν· προσκαλεῖ τὸν ἐθνικόν· συνιστᾷ τὸν μὲν δούλον εἰς τὸν κύριον, τὸν δὲ κύριον εἰς τὸν Θεόν. Εἶναι ἀγάπη ἡ ὑπομονὴ εἰς κάθε γένος καὶ εἰς κάθε ἡλικία. Τὸ πρόσωπόν της εἶναι ἱλαρὸν καὶ ἡσυχόν. Τὸ μέτωπό της εἶναι καθαρὸ καὶ δὲν συστέλλεται ἀπὸ καμιά ρυτίδα θλίψεως ἢ ὀργῆς.

Τερτυλλικός. (De patientia)

Η ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐγένεν υἱὸς ἀνθρώπου, διὰ νὰ γίνουν υἱοὶ τοῦ Θεοῦ οἱ υἱοὶ τοῦ ἀνθρώπου, δηλ. τοῦ Ἀδάμ. Οὕτω καὶ ἡμεῖς οἱ ὁποῖοι ἐγεννήθημεν ἐδῶ κάτω, γεννώμεθα ἐκ δευτέρου ἐκεῖ ἐπάνω δηλ. ἀπὸ τὸν Θεόν. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔχει μητέρα μόνον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἡμεῖς ἔχομεν Πατέρα μόνον ἐν οὐρανῷ.

Μέγας Ἀθαιάσιος

ΑΓΓΕΛΙΑ

Ἐκκυκλοφόρησαν τὰ ἡμερολόγια τσέπης εἰς καλλιτεχνικὴν ἐμφάνισιν ὡς καὶ οἱ ἡμεροδείκται τοίχου εἰς τὸ σὴνηθες σχῆμα, με περιεχόμενον ἀριστον, συνταχθέντες ὑπὸ τοῦ Ὀσιολογιωτάτου πατρὸς Ἀντωνίου Μουστάκα. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἐφέτος εἶναι περιορισμένος, καὶ διὰ τοῦτο αἱ παραγγελίαι τῶν ἀπανταχοῦ ἀδελφῶν πρέπει νὰ γίνουν ἀμέσως. Ἀποφεύγετε τὴν ἀγορὰν ἡμερολογίων ἀπὸ ιδιώτας.

Τιμὴ ἡμερολογίων τσέπης δρχ. 2.

Ἡμεροδεικτῶν τοίχου δρχ. 7.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάκος
Κάνιγγος 32 Ἀθήναι
Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθήναι

❧

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 2

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Η κατάδυσις και ο εξωτερικός αντίκτυπος

Ἡ ἐφετερινὴ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν Πειραιεὶ, Θεσσαλονίκη καὶ ἄλλαχοῦ προσέλαβε μεγαλοπρέπειαν καὶ αἰγλὴν ἀνταξίαν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ εὐσεβὴς παφλασμός τῆς λαοθάλασσης ἐπλημμύρισεν τὰς ὁρθοδόξους ψυχὰς μὲ ἤχους καθαρὸν ἐξορταζόντων. Ἐθραυσεν τὸ τεῖχος τῆς σιωπῆς, μὲ τὸ ὅποιον ἐντέχνως μᾶς περιβάλλον οἱ ἄσπονδοι φίλοι τῆς παραδόσεως, καὶ ἐξεχύθη ὡς μύνημα ἐνθαρρύνσεως καὶ ἀνατάσεως. Πολλοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ ὑπέστησαν αἰφνιδισμὸν. Τὸ «Βῆμα» π.χ. δὲν ἠμπόρεσε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν κατάπληξιν ποὺ ἐδοκίμασεν. Τὸ σχόλιόν του περιέχει τὸν ὑπαινικτὸν περὶ νεκραναστάσεως. Πόσον πλανῶνται οἱ δυστυχεῖς! Ἐνόμισαν ὅτι μόλις μᾶς ἀγνοήσουν, θὰ παύσωμεν νὰ υπάρχωμεν. Καὶ τοῦτο δὲν διέπραξαν τὸ σφάλμα νὰ θεωροῦν τοὺς παλαιοημερολογίτας ὡς κατ' ἄλλο ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἐπιπόλειον συμπέρασμα ἐξαγόμενον ἀπὸ τὸν ὑπάρχοντα διωγμὸν. Τοὺς προτρέπομεν ν' ἀναζητήσουν δι' ἄλλην μίαν φορὰν τὴν δύναμιν ποὺ συναγείρει τὰ πλήθη αὐτά. Ὅσοι εἶναι εἰλικρινεῖς, θὰ δοκιμάσουν τὴν εὐχάριστον ἐκπλήξιν, διὰ εἰς τὸ ταπεινὸν πρόσωπον τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἡ ὁρθοδοξία ἀναγνωρίζει τοὺς ἀδόλους ὑπερασπιστάς της. Τὸ συμπέρασμα ἄλλωστε αὐτὸ ποτὲ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξαχθῇ εὐκολώτερον. Ἡ λαοθάλασσα τῆς καταδύσεως δὲν εἶναι παρὰ ἡ διατράνωσις τῆς ἀποφάσεως ἐνὸς δλοκλήρου λαοῦ νὰ ὑπερασπισθῇ εἰς μίαν χαλεπὴν περίοδον τὰ ἀγιώνυμα χρυσόβουλα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εἰς ἑαυτοὺς

Πρέπει ὅμως νὰ μὴ παραλείψωμεν νὰ διατυπώσωμεν ἐν ἐπιγραμματικῇν συμπέρασμα καὶ διὰ τὰς ἐσωτερικὰς συνεπείας. Ἐπάνω εἰς τὸν ὀγκώδη κυματοθραύστην τῶν τεραστίων συγκεντρώσεων ἐθραυσθησαν αἱ ταπεινὴν ραδιουργίαι ποὺ ἀπέβλεπον εἰς τὸν διαμελισμὸν καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς ἱερᾶς ταύτης ὑποθέσεως. Τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα διὰ μιᾶς ἀφαντίστου διαίσθησεως τοῦ ὕψηλοῦ χρέους τῆς ἐνότητος γέμει ἀπὸ τὸν ἡγέτην τοῦ ἀπέδειξε τὴν ἱκανότητά του νὰ μὴ χάσῃ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του τοὺς σκοποὺς τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ. Ἡ ἐνότης διεφυλάχθη ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ. Τὴν σημασίαν αὐτοῦ τοῦ πνεύματος εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσουν πάντες.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ

Τὸ φιλόπτωχον ταμεῖον τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ Καραβά, διένειμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀδελφοὺς μας κατὰ τὴν ἑορτὴν μὲν τῶν Χριστουγέννων 3.200 δραχμὰς, κατὰ δὲν τὴν τοῦ ἁγίου Βασιλείου 69 χιλιάδων κρᾶτος, καὶ 15 ὄρνιθας, τὴν μεσημβρίαν παρετέθη τράπεζα εἰς 152 πτωχὰ παιδιά. Τὴν δὲ ἐσπέραν τὸ «κόψιμο» δύο βασιλοπητῶν εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν τοποθετημέναι 2 χρυσαὶ λίραι. Τοῦτο ἐπραγματοποιήθη εἰς τὴν οἰκίαν εὐλαβεστάτων νεανίδων, διὰ τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα τῆς ἐνορίας. Εἶναι ἀξιοὶ πάντως ἐπαινοῦ οἱ λαμβάνοντες τοιαύτας πρ τοβουλίας.

Ἡ συγκινητικὴ στιγμὴ τῆς ἐκκινήσεως. Ὁ Ἀρχιερεὺς περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἱ. Κλήρου τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς τῆς μεγαλοπρεποῦς πομπῆς.